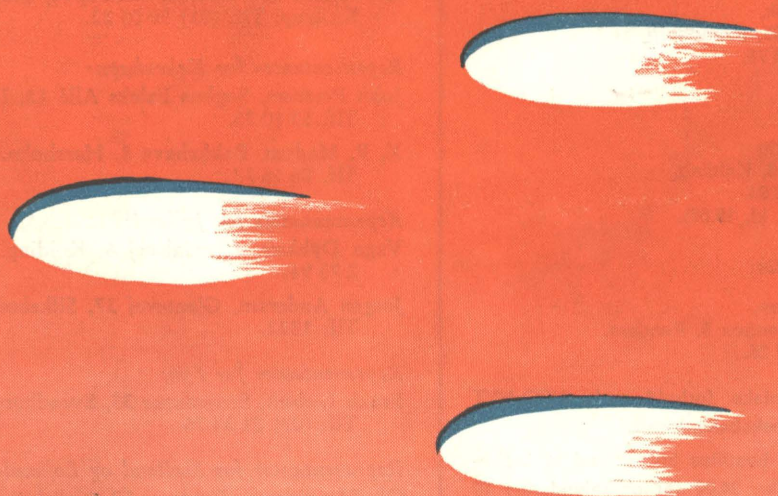
UFO NYT

MARTS APRIL . 1965 2

S.U.F.O.I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION

PRIS:
4,00 kr.
INCL. OMS.

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Bakkedal,
Uggeløse pr. Lynge,
tlf. Lindholm (03 269) 111.

Børge Jensen,
Elmevej 2,
Borup Sj.,
tlf. Borup (03 626) 101.

Leif E. Pedersen,
Kastrupvej 260,
Kbh., Kastrup,
tlf. (01) 50 05 22.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Strandhuse 35, Svendborg,
tlf. (09) 21 34 76.

Ekspedition:

UFO-NYT,
Alpedalsvej 6, Kolding,
tlf. (055) 2 73 94.
(bedst omkr. kl. 18,00).

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (kr. 24,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. *Red.*

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen, Bakkedal, Uggeløse pr. Lynge. Tlf. Lindholm 111.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, Randers, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhvn., Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Rapportcentral: E. Jensen, Ingstrup Allé, 35, Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Violvej 5, Randers.

Oversættelsescentral: Børge Jensen, Elmevej 2, Borup, Sj. Tlf. Borup (03626) 101.

Arkiv: Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, Kbvhn., Kastrup. Tlf. (01) 50 05 22.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, Dragør. Tlf. 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm. Tlf. 86 16 77.

Repræsentanter for Jylland:

Vagn Dybkær, Alpedalsvej 6, Kolding. Tlf. (055) 2 73 94.

Jørgen Andersen, Glentevej 37, Silkeborg. Tlf. 1322.

Repræsentanter for Fyn:

Frank Lerbæk, Strandhuse 35, Svendborg. Tlf. (09) 21 34 76.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Børge Jensen, Elmevej 2, Borup Sj. Tlf. (03 626) Borup 101.

INDEHOLDER bl. andet

Ny epoke...?

Nu, da 1964 er lidt på afstand, og man har nogenlunde overblik over det rapportmateriale, som året bragte, er der visse ting, det er værd at bemærke.

Lad os for det første slå fast, at det har været et år med en enorm UFO-aktivitet over hele Jorden. Antallet af observationer er så stort, at 1964 tåler sammenligning med en hvilken som helst af de tidligere »højkonjunkturer« siden 1947. Hertil kommer, at det ikke bare er overflyvninger, »mærkelige lys« og andre af de mere »tyndbenede« observationer, der har været mange af.

På bagsiden af sidste nummer af UFO-NYT bragte vi beretningen om en landing i New Mexico, — et tilfælde, der er meget vanskeligt at bortforklare, og som da også var genstand for stor opmærksomhed fra hele den amerikanske presse igennem flere måneder. Også i mange europæiske blade har denne begivenhed været udførligt behandlet. Men selv sådanne beretninger kan blive »hverdagskost«, — og man reserverer de store overskrifter til andre slags nyheder.

Små bogstaver »høres« imidlertid ikke så godt tværs over Atlanten, og det er vel derfor de færreste her hjemme, der ved, at den overraskende landing i New Mexico alene i USA er blevet efterfulgt af mindst 23 andre, lignende *landinger,* heraf mange er lige så vel-dokumenterede: Øjenvidner, der har været »almindelige, men troværdige mennesker« — aftryk i jorden — nedklemt og afsveden plantevækst — o.s.v. Hertil kommer, at der i samme periode — fra april til hen på eftersommeren — har været mindst 34 *observationer på nært hold* af flyvende objekter. Også dette tal gælder USA alene. Hertil kommer så landinger og observationer fra den øvrige verden og fra resten af året.

Der er således ikke ligefrem mangel på »bevismateriale«, snarere tværtimod. Man kan roligt sige, at aldrig før har så meget hobet sig op på så kort tid. 1964 var et tallerken-år, der vil blive husket.

Der findes UFO-forskere, der har ment at kunne påvise ud fra det foreliggende rapportmateriale, at UFO-aktiviteten fra tid til anden pludselig skifter karakter i en eller flere henseender; nogle går endda så vidt, at de angiver et bestemt, fast antal år mellem hver gang. (Se artiklen »Et skridt fremad« i sidste nummer). Endvidere findes der kontaktpersoner som f.eks. Adamski, der hævder, at rumfolkene — i deres bestræbelser på at føre Jordens befolkning frem til et bestemt mål — trin for trin følger en aldeles fantastisk, omhyggeligt udarbejdet langtidsplan.

Uanset hvad forklaringen er, så er det i hvert fald tydeligt, at vi med 1964 er gledet ind i en ny fase af udviklingen inden for tallerkensagen. — Lad os derfor se lidt på, hvad der kendetegner denne nye fase. —

En tidligere temmelig sjælden UFO-type er begyndt at spille en fremtrædende rolle, — hvilket dog ikke betyder, at de hidtil kendte er forsvundet. Det drejer sig om en ægformet type, som omtalt både i New Mexico-tilfældet og i »En landing på farmen« i vort sidste nummer. Det er denne type, der tegner sig for en meget stor del af de omtalte landinger, og den rapporteres da oftest hvilende på fire støtteben. (Hvor ofte er der ikke tidligere blevet rapporteret aftryk i jorden efter — tre kugler!) I de tilfælde, hvor besætningen har vist sig, har det hver gang været »små mænd«, omkring 4 fod høje. Læg i denne forbindelse også mærke til »nissehistorierne« fra England — andetsteds i dette nummer. Også dér optræder ægformede objekter, og begge de »karakteristiske ingredienser« er således til stede, selv om historierne — i den form, de er gengivet — virker temmelig latterlige og fantasifulde. Selv om Danmark endnu ikke er blevet oversvømmet af »vindæg« og »nisser«, så er der dog også her hjemme tegn på visse forandringer i UFO-aktiviteten. (Se rapportcentralens beretning i sidste nummer, side 15).

Det har tidligere været det almindeligste, at man kun fandt (formodede) spor efter landinger, og det hørte til sjældenhederne eller tilfældighederne, at nogen så selve fartøjet — når man ser bort fra de egentlige kontakter — Nu, derimod, er det, som om mange af landingerne er beregnet på — helt eller delvis — at blive iagttaget, og der er tilfælde, hvor op til flere vidner har set en større eller mindre del af handlingsforløbet. Et særdeles tydeligt eksem-

pel på, hvad vi mener med, at vidnerne er »almindelige, men troværdige« mennesker, har vi netop i New Mexico-tilfældet, hvor en »ganske almindelig«, men respekteret, offentligt ansat borger, en politimand — kendt af mange — så landingen på sin patruljetur.

Lad os et øjeblik vende opmærksomheden mod den samtale, der førtes i »En landing på farmen«. — Man kan vist roligt kalde emnerne for »hverdagsagtige«, og i hvert fald ikke filosofiske. Det hele kunne opfattes som bare et forsøg på at »trække tiden lidt ud« — og derved give landmanden en oplevelse, som der virkelig var lidt »kød på«, samtidig med, at indtrykkene kunne nå at bundfælde sig. Derudover skænkede rumfolkene ham på en fiks måde et *personligt* bevis på, at han ikke havde drømt, (sækken, der senere var forsvundet) — og fik samtidig selv lejlighed til at gøre en ende på kontakten »uden vrøvl«.

Men er denne udlægning nu rigtig? — Og hvor fører det alt sammen hen?

Kunne det tænkes, at den senere tids landinger, hvadenten de har ført til direkte samtalekontakt eller ej, i og for sig ikke skal være andet eller mere end — »landinger«, — samtidig med, at de alligevel er en slags fortsættelse til tidligere års kontakter?

Kunne det tænkes, at alle disse »almindelige, men troværdige« vidner til en god, solid landing, og ikke andet, — er den nye fases »kontaktpersoner?« Der er jo nemlig ingen tvivl om, at mens hundreder af mennesker er blevet vækket til en større erkendelse gennem Adamski's, Fry's og alle de andres beretninger, — så har andre tusinder stillet sig skeptiske eller direkte afvisende på grund af al den »kosmiske filosofi« og de »budskaber til menneskeheden«, der fulgte i disse kontakters kølvand.

Ville det så ikke være logisk på nuværende tidspunkt at forvente — som næste fase — en ny type »kontaktpersoner«, der ikke får nogen form for »kosmisk budskab« at overbringe, og som fortrinsvis rekrutteres blandt ganske almindelige mennesker uden nogen form for religiøs, mystisk eller filosofisk kæphest, de kunne komme til at blande ind i beretningerne? Ville sådanne »nøgterne« og velunderbyggede beretninger ikke vække helt nye kredse af mennesker til erkendelse af rumfolkenes eksistens — samtidig med, at de bekræftede muligheden af de tidligere kontakters ægthed — o.s.v. —

Er det dette, der er ved at ske? — Hvorfor er »hovedrollen« blevet overdraget til »små mænd«, der kommer per »æg«? — Og hvad kan vi mon forvente som den næste fase i udviklingen? — Vi kender ikke svarene — og lader derfor spørgsmålene gå videre til læserne.

Der er endnu et problem, vi gerne vi have opklaret. Det drejer sig om de røde »skrifttegn«, som Zamora så på New Mexico-»ægget«, og som i øvrigt er blevet set magen til ved en senere »ægge«-observation. Hvis nogen kender svaret, så fortæl os venligst:

Hvad betyder ?

Børge Jensen.

TEKNISK AKTUELT

Voskhod

Det russiske tremandsrumskib vejede 5320 kg ifølge officielle russiske opgivelser. Vægten er incl. piloter, så selve rumskibets vægt er kun ca. 400 kg større end VOSTOK's. Rumskibet blev opsendt med en raket, der havde 7 motorer, der tilsammen gav 650 tons trykkraft. Vostoks bæreraket havde 6 motorer med en samlet trykkraft på 600 tons. Begge raketter har altså vejet 350-400 tons, men behøver ikke at minde mere om hinanden end to raketter som ATLAS og TITAN. Opsendelsen skete fra Baikonur-kosmodromen på 47⁰ 22' nordlig bredde og 65⁰ 25' østlig længde. Man anvendte samme

rampe som ved VOSTOK-flyvningerne og havde måttet forlænge klargøringstårnet. Tidligere havde en elevator kørt astronauten helt op til rumskibets indgang, men de tre rummænd måtte yderligere »gå op ad en stejl stige«.

MARS

Mariner 4 fungerer stadig normalt. I midten af februar blev den »spurgt« ved hjælp af radiosignaler, om dens TV-kamera fungerede normalt. Da svaret var bekræftende, gav man Mariner 4 ordre til at fjerne en beskyttelseskappe, der dækkede over kameralinsen. Dette skete efter planen, men man var bange for, at små støvpartikler skulle frigøres og forstyrre Canopus-søgeren med reflekteret sollys. Dette skete ikke, og Mariner 4 fortsætter mod Mars med Canopus-søgeren pegende mod den rette stjerne.

Det første af de ialt 21 billeder, Mariner 4 tager, bliver af Amazonis-ørkenen på den nordlige halvkugle i en afstand af 13.400 km. Desuden bliver Mare Sirenum og de sydlige ørkener, Phaethontism og Aonins Sinus, fotograferet (som grænser op til den berømte dannelse »Solens Sø«). Det sidste billede bliver taget i en afstand af 10.000 km, og vil dække et areal på 240×240 km², på dette billede vil ting på indtil 3 km udstrækning kunne skelnes. Mindste afstand på 8.400 km opnås 21 minutter senere. Russerne har været helt tavse om Zond 2. Plasmamotorerne var af den sædvanlige type, hvor brændstoffet opvarmes til 10.000⁰ Celcius ad elektrisk vej. Herved ioniseres det og bliver elektrisk ledende, og man kan da med et magnetfelt accelerere partiklerne op til over 100 km/sec. Trykkraften er naturligvis ganske ringe.

GEMINI

Den 19. januar blev Gemini 2 opsendt i en ballistisk bane med en største højde på 160 km. Efter 19 minutter landede det vellykket 3410 km fra Cape Kennedy. Rumskibets landingsudstyr (bremseraketter, varmeskjold og faldskærme) fungerede som planlagt. Et automatisk system vendte rumskibet lige efter frigørelsen fra Titan 2-raketten, så bremseraketterne pegede fremad i den rigtige retning. Det samme system sørgede for, at »Equipment Module« (se fotografiet) blev afkastet før bremseraketterne blev tændt. Største acceleration under opsendelsen var 7,5 og 9,6 g under landingen. I april skal Grissom og Young op på en 3 omganges tur, hvorunder banehøjde og hældning skal ændres manuelt. Besætningen til Gemini 5, der skal være oppe i 7 dage til november, er nu valgt. Det blev veteranen Gordon Cooper og Charles Conrad. Reserver er X-15-piloten Armstrong og den civile Elliott See.

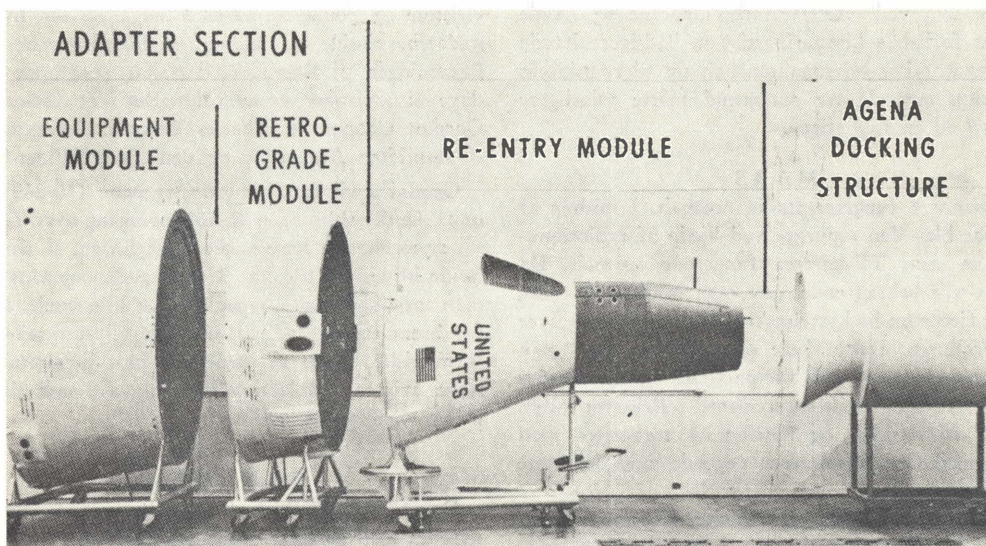
Gemini 3 vil først gå ind i en bane 140-260 km oppe. Under slutningen af første omgang over Texas vil styreraketter formindske hastigheden, så største højde bliver på 170 km. Unden anden omgang vil man to gange ændre baneplanet en lille smule. Lige før bremseraketterne skal affyres, vil styreraketter formindske farten så meget, så hvis bremseraketterne svigter, vil luftmodstanden være nok til at bringe Gemini til landing.

RANGER 8

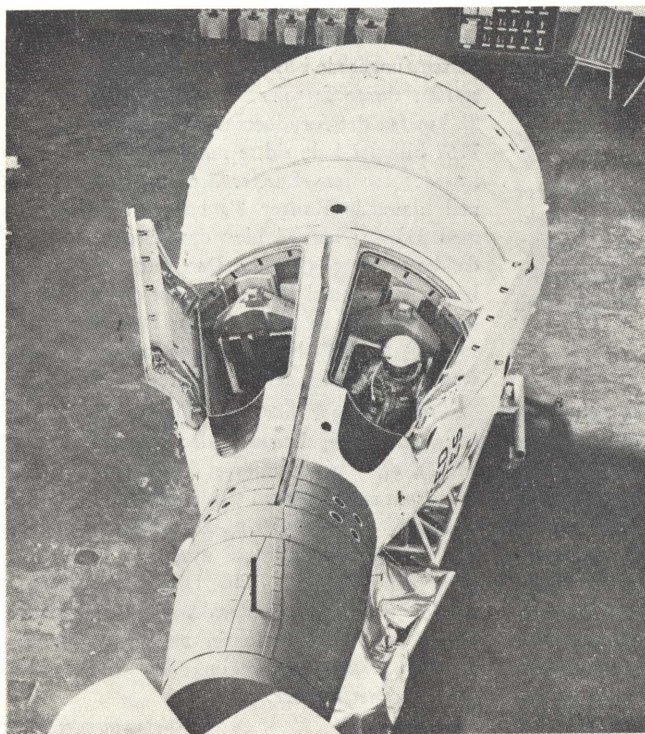
Den 17. februar blev den 366 kg tunge Ranger 8 opsendt med en Atlas-Agena B. Først gik Agena B trinnet i bane om Jorden 185 km oppe, og blev efter ca. 20 min. startet igen, og bragte Ranger 8 ind i en bane, der ville have ført den 1800 km forbi Månen. En midtkursmanøvre 17 timer efter opsendelsen bragte den ind på rette kurs (styreraketten fungerede i 59 sec.) og 64 timer 52 min. efter starten ramte fartøjet Månen i »Stilhedens Hav«, 25 km fra det forudberegnede punkt. Ranger 8 tog 7162 billeder i de sidste minutter før landingen og i stedet for som Ranger 7 at styrte næsten lodret ned, dannede Ranger 8's bane en vinkel på 48⁰ med Månen; herved blev drabanten i stand til at dække et større område. Den fotograferede en 640 km lang strimmel af Månen, idet den passerede hen over Månen i en næsten østlig kurs. Jeg har valgt to af Ranger 8's billeder til at ledsage teksten her. Ranger 9 skal i marts fotografere en bjergegn.

Radarmålinger har vist, at overfladen er flad uden store uregelmæssigheder (bekræftet af Ranger 7), og at der findes et let porøst lag 5-10 cm tykt (som sten smeltet i vakuum). Det er også radarmålinger (100 kilowatt på 2388 megahertz), der har vist, at Venus roterer så langsomt, at der er 120 dage mellem solopgangene. Disse målinger har vist, at der findes to fremtrædende »landmærker« på Venus, og at overfladen er meget tør. De har bekræftet Mariner 2's måling, der viste, at Venus intet magnetfelt har.

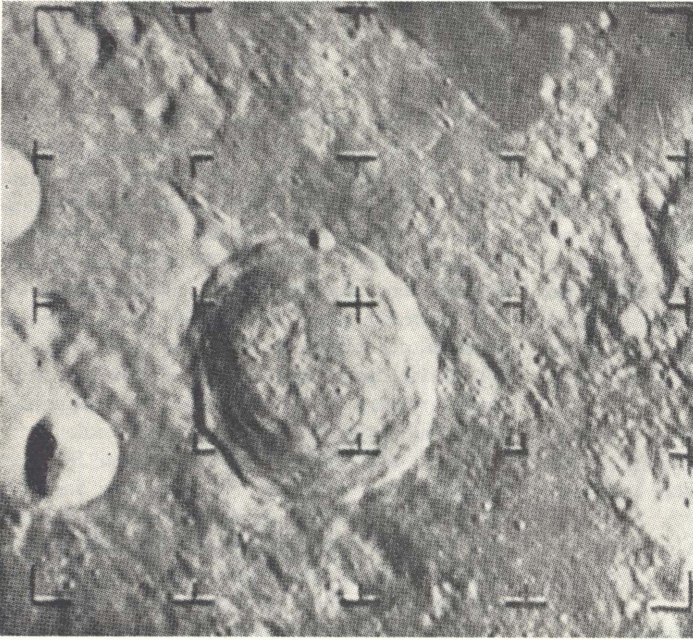
Fortsættes side 48

1. Gemini. *Re-Entry Module* er den del, som astronauterne er placeret i. Den mørke næse indeholder radar, styreraketter og faldskærme. *Retrograde-Module* indeholder bremseraketter. De to mørke »huller« er dyser til styreraketter. *Equipment-Module* indeholder styreraketter og batterier, samt orienterings- og stabiliseringsudstyr. Gemini er 5,8 m lang og vejer 3200 kg.

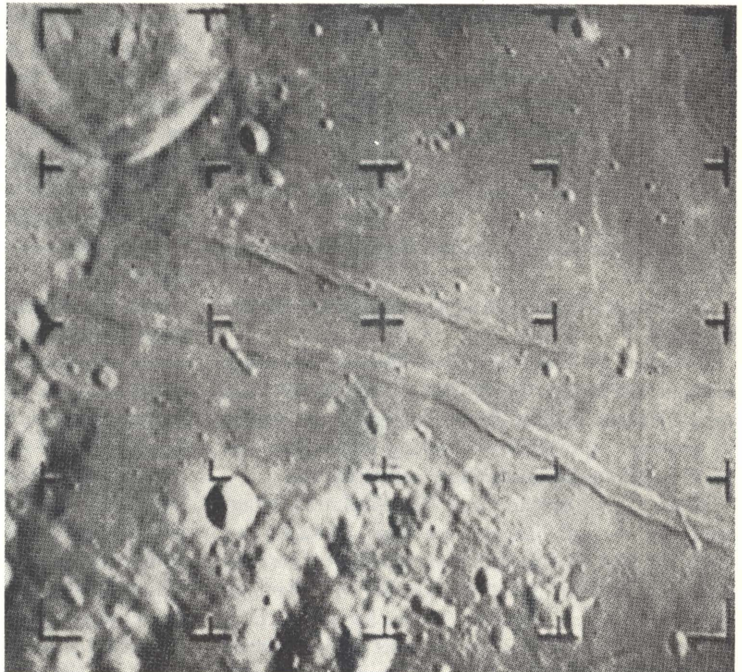

2. *Re-Entry-Module.* Man ser, hvordan astronauterne sidder i drabanten. Lugerne sidder på hængsler, så de kan åbnes i rummet.

1. Dette billede er taget fra en højde af 756 km, 7 min. før Ranger 8 ramte Månen. Det store krater hedder Delambre og er 51 km i diameter. Dette billede svarer til det bedste, man er i stand til at opnå fra Jorden med en astronomisk kikkert.

2. Dette billede er taget 4 min. før landingen i en højde af 435 km. Billedet viser genstande, der er 4 gange mindre, end man er i stand til at se fra Jorden. Det viser en egn i nærheden af kraterne Sabine og Ritter, som begge er 30 km i diameter. De to »hjulspor« er sandsynligvis dannet ved, at måneoverfladen er revnet, og overfladematerialet er sunket ned i revnerne. Man kan desuden se to aflange kratere, der ligger på tværs af det nederste »hjulspor«. Det er sandsynligvis sporene efter meteorer (eller sten, der er blevet udslynget, da et større krater blev dannet), som er kommet ind næsten parallelt med overfladen.

DRABANTOPSENDELSER

Kosmos 52 blev opsendt den 11. januar i en bane 205-290 km oppe med en banehældning på 65°. Den blev bragt til landing efter 8 dage. Man mener, at indretningen af drabanten er som VOSTOK's, og at opsendelsesraketten har to trin: 1 trin har 5 motorer med en samlet trykkraft på 500 tons og 2 trin har 1 motor med tryk på 100 tons. Muligvis er Vostoks raket en forstærket version med et forstærket trin med to motorer. En af opgaverne er før en bemandet rumflyvning at gennemflyve banen for at undersøge den for meteorer og stråling. Ellers bruges de til fotografisk spionage. De består af en 2,5 tons tung kabine og en 2,5 tons tung instrumentsektion.

Kosmos 53 blev opsendt den 30. januar i en bane 220-1.175 km oppe med en banehældning på 49°. Den ca. 500 kg tunge drabant skal ikke bringes til landing.

Kosmos 54, 55 og 56 blev opsendt med én raket den 21. februar i en bane 280-1.866 km oppe, omløbstid 106,2 min.

Kosmos 57 blev opsendt den 22. februar.

USA:

Samos 26 blev opsendt 4. december med Atlas-Agena i en bane 160-355 km oppe med en banehældning på 97°.

Samos 27 blev opsendt den 23. januar i en bane 145-285 km oppe med en banehældning på 102,5°.

Thor-Agena den 19. december. Bane: 187-414 km og 75°.

Thor-Agena den 21. december. Bane: 227-268 km og 70°.

Thor-Agena den 15. januar. Bane: 183-425 km og 75°.

Thor-Agena (?) den 19. januar. Bane: 468-825 km og 98,8°.

Explorer 26 blev vellykket. Den 46 kg tunge drabant fik banen 309-26.200 km og 20,14°. Den måler jordens magnetfelt og hastighed og retning af protoner og elektroner. Endelig undersøger den, hvor meget stråling beskadiger solbatterierne.

Tiros 9 blev opsendt med Thor-Delta fra Cape Kannedy den 22. januar i en bane 706-2583 km oppe og med en banehældning på 96,4°. Den høje bane (en cirkulær i 700 km's højde var planlagt) skyldes, at 2 .trin brændte 13 sec. for længe. Drabanten roterer om en akse vinkelret på baneplanet, og dette i forbindelse med, at kameraerne er anbragt på siden af drabanten, medfører, at den er i stand til at fotografere under en større del af et kredsløb end de første 8 Tiros. Vægt: 139 kg. (Tiros er en civil vejrdrabant).

OSO-2 blev opsendt den 3. februar i en bane 551-632 km oppe med en banehældning på 33°. Den 247 kg tunge drabant blev opsendt med Thor-Delta. OSO betyder omkredsende sol observatorium, og den studerer røntgen- og gammastråling fra solen. OSO 1 opdagede 75 soludbrud og registrerede deres røntgenstråling. Instrumenterne, der skal undersøge solen, sidder oven på en roterende platform, der stabiliserer drabanten (gyro-virkning). Sol-instrumenterne roterer lige så hurtigt, men i modsat retning, så de står stille. En orienteringsmekanisme sørger for, at de peger mod solen.

Pegasus blev opsendt den 16. februar fra Cape Kennedy med en to-trins 510 tons tung Saturn 1. Drabanten gik i bane, og dermed har alle 8 forsøg med Saturn 1 været vellykkede. Ialt blev 17 tons bragt i bane, derefter vejede sidste trin 6,5 tons, tekniske instrumenter 1,3 tons, beholder til Pegasus 1,3 tons, Pegasus 1,5 tons og Apollo-rumskibsmodel ca. 6,5 tons. Apollo-rumskibets nødraket virkede planmæssigt under opsendelsen. I kredsbanen blev først Apollo-rumskibet udløst (det sad øverst), Pegasus-drabanten udfoldene en »vinge« på 29,3x4,3 m². »Vingen« består af to lag med en spændingsforskel på 14 volt; når et meteor rammer, fordampes noget metal, og en strøm kan gå imellem pladerne. Dette registreres som et elektrisk signal, og ved hjælp af det store vingeareal kan man effektivt studere meteorstrømme.

Bane: 494-743 km, banehældning 32° og omløbstid 97 min.

Den 11. februar blev den tredie *Titan 3A* opsendt af luftvåbenet fra Cape Kennedy. Først gik tredie trin ind i en bane 180 km oppe. Da raket-trinet var nået hen over Californien under første omgang, blev det tændt igen og brændte da i 37 sec. Herved opnåedes en elliptisk bane med største højde på 2780 km. Efter at have kredset 3 timer i denne bane, blev raketmotoren startet igen og gjorde banen cirkulær i 2780 km's højde. Her blev en 450 kg ballastdrabant udløst sammen med en 31,3 kg tung militær kommunikationsdrabant. Den skulle yderligere have startet en egen raketmotor og være gået ind i en bane med største højde på 18.000 km. Dette var det eneste punkt, der mislykkedes. *H. S.*

ADAMSKI-NYT

Spild ikke krudtet . . .

For nogen tid siden snakkede en dame i løbet af en stiv klokketime omtrent ørerne af et helt selskab — og nåede i al den tid alligevel ikke at få sagt andet, end at Adamski's forklaring på »tallerkenerne« var fuldkommen umulig, tåbelig, usandsynlig, alt for kompliceret og kunstig og i det hele hele taget fuldkommen sindssvag. — Nej, den ganske naturlige og mest lige-til forklaring var da selvfølgelig — det måtte da enhver kunne indse —, at de kom fra andre »planer« eller »dimensioner« og bare materialiserede sig på vores plan. Nå ja — vi kunne da måske godt sige, at de kom fra Venus, — men de levede altså på et andet »plan« deroppe, og hvis en af vore astronauter kom derop, ville han ikke kunne se noget til dem, medmindre, altså — —.

Det er åbenbart ret individuelt, hvad man opfatter som »ganske ligetil og selvfølgeligt«, — og enhver må naturligvis have ret til at mene, hvad han vil.

Det morsomme — eller rettere sagt: det sørgelige ved historien er imidlertid, at det bagefter viste sig, at vedkommendes kendskab til Adamski omfattede: — To avisomtaler — ja, og så havde hun altså hørt — — — —!

Hvor mange hundrede timers ørkesløs diskussion, og hvor meget »krudt« kunne ikke i årenes løb være sparet, hvis man bare kunne overholde to principper, der er så selvfølgelige — eller burde være det —, at man næsten skammer sig ved at sidde her og gøre et stort nummer ud af dem:

Aldrig at have færdige, urokkelige (forudfattede) meninger om en ting, man ikke har sat sig ordentligt ind i.

Aldrig at lade sig nøje med — og bygge på anden- eller tredjehåndsoplysninger, især hvis der er blot den mindste risiko for, at de ikke er objektivt gengivet.

Og mon ikke en sådan risiko i temmelig høj grad er til stede i tilfældet Adamski, omstridt som han jo er!

Lad dette være en opfordring til læserne. — Ikke til blankt at gå ind for hverken det ene eller det andet, men til — hvis man ønsker at danne sig en mening og give den tilkende — så i det mindste, når det er muligt, at bygge den på førstehånds kendskab til den pågældende sag. Dette være sagt i al almindelighed.

I det foreliggende tilfælde vil det i praksis sige at studere, hvad der siges a f Adamski, frem for hvad der siges og skrives o m ham, uanset om dette så er for eller imod ham! Objektiv undersøgelse forud for eventuel forkastelse eller godkendelse må i ét og alt være vort princip. Vi skulle gerne selv — i det mindste prøve på at — leve op til den »rette videnskabelige holdning«, som man fra »tallerkenside« ofte beskylder astronomer og andre videnskabsmænd for ikke at indtage!

Lad mig med det samme opklare en sag, som der i tidens løb også er spildt en hel del »krudt« på. Man har — med en iver, der var en bedre sag værdig — diskuteret, hvordan Adamski kunne tillade sig at kalde sig »professor«, når han overhovedet ikke havde nogen akademisk uddannelse, men var helt igennem autodidakt.

Ja, men har han da kaldt sig »professor«? — Lyder det ikke lidt mystisk, når der i *hans egne bøger* ikke lægges skjul på, at han aldrig har fået nogen uddannelse, men har lært sig det hele selv?

Forklaringen er følgende:

Ordet »professio« betyder på latin: En offentlig tilståelse om sig selv. (Jensen & Goldschmidt: Latinsk-dansk ordbog, — Gyldendal, 4. optryk 1955). Heraf er dannet det amerikanske ord »professor« med betydningen: én, der fremfører — holder fore-

drag om — egne meninger og synspunkter. (The American College Dictionary, Random House, 1963). — Og dét er, hvad Adamski kalder sig.

At man så i nyere tid *også* anvender ordet »professor« om en videnskabsmand, der forelæser over (egne) forskningsresultater, — og at denne betydning er den eneste, ordet har på dansk, — det kan Adamski strengt taget ikke gøre for.

Ifølge amerikansk sprogbrug kan selv »sæbekasseprofeterne« i Hyde Park, London, med fuld ret kalde sig — professor!

Lad mig for kuriositetens skyld lige nævne, at samme amerikanske ordbog endvidere anfører betydningerne: En lærer i al almindelighed samt — (f. ex. bokse-) instruktør! — Men det er der vel alligevel ingen, der — — —!

Altså igen: Undersøgelse forud for fordømmelse — og krudtet kunne have været sparet!

Børge Jensen.

ADAMSKI-litteratur

Af hensyn til nye læsere skal vi bringe følgende oversigt. Adamski's produktion til dato omfatter følgende bøger, der alle er udkommet på dansk:

Flyvende tallerkener er landet. (I samarbejde med Leslie; — norsk udgave fås stadig).

Ombord i rumskibe.

De fremmede rumskibe og vor fremtid.

Telepati. (Udsolgt, men genoptrykkes).

Kosmisk filosofi.

De tre første er i overvejende grad fortællende og rummer kontaktberetningerne samt det væld af oplysninger, der hævdes at stamme fra rumfolkene. Man kan tro på Adamski eller lade være — det gør redaktionen også! — men kedelig læsning er det i hvert fald ikke.

De to sidste værker er rent filosofiske, men meget interessante og tankevækkende.

Hertil kommer en lang række kortere artikler, der i tidens løb har været trykt i UFO-nyt eller udsendt i duplikeret form. Dette sidste gælder *»Rummennesker«*, der beretter om forholdene på Venus — samt *»Saturnturen I«*, der vil blive genoptrykt og udsendt sammen med *»Saturnturen II«* i dette forår.

Anmeldelse

Det seneste skud på stammen er *»Kursus i Livsvidenskab«* (Originalens titel: Science Of Life Study Course), der omfatter ialt 12 lektioner. Det bliver her hjemme udsendt i 6 hæfter, og det første er udkommet siden sidste nummer af UFO-nyt. Vi citerer af H. C. Petersens forord til første hæfte:

»De af vore læsere, som har læst »Telepati« og »Kosmisk Filosofi«, vil bemærke, at stoffet i dette kursus — selv om det på mange måder er identisk med de to nævnte bøgers stof — har fået en interessant drejning til at være umiddelbart mere rammende og umiddelbart lettere omsætteligt til daglig anvendelse«.

Dette betyder imidlertid ingenlunde, at man fuldt ud k a n leve op til denne filosofi i første omgang. — Det vil sikkert for de fleste menneskers vedkommende kræve lang tid træning. Derimod er det rigtigt, at — »George Adamski's fortællemåde er så enkel og ligetil, at —« selve *studiet* »— skulle kunne blive som en leg«.

Alt bliver gentaget, vendt og drejet på så mange måder, at man — trods stoffets meget sublime karakter — dårligt kan undgå til sidst at forstå, hvad der menes, samt hvad man skal tilstræbe— og hvordan man skal gribe det an. Det sidste er man ellers ikke forvænt med i filosofiske værker!

Denne grundige bearbejdning af stoffet foregår blandt andet ved flittig brug af »billeder« og sammenligninger, — og her har vi Adamski's svage punkt. Han går til tider i sine billeder »lige let nok hen over visse videnskabelige detailler« —, men de er kun ment som grove sammenligninger, — forsøg på at anskueliggøre noget mere abstrakt. — Fejlene er der imidlertid, og det er synd, for de har en fantastisk evne til at drage mange menneskers opmærksomhed bort fra det egentlige, nemlig de filosofiske tanker, der kommer til udtryk imellem linierne, hvis man prøver at abstrahere ud fra de givne eksempler og se de principper, forfatteren ønsker at påpege.

Alt i alt opruller Adamski i sine filosofiske værker en *livsanskuelse*, der både med hensyn til teologi og etik er fuldt på højde med — og i enkelte henseender endda overgår — de bedste, vi kender. Dette må man indrømme ham, skulle det end vise sig, at kontaktberetningerne var opdigtede, og filo-

sofien helt og holdent hans eget værk. Dette sidste ville i hvert fald ikke gøre ham ringere end så mange andre filosoffer.

Hæfterne vil fremtræde i off-set, og tilsyneladende har der i første hæfte kun indsneget sig en enkelt trykfejl af betydning for indholdet: Side 8: »Underbevidstheden« i stedet for blot »bevidstheden« — men heldigvis på et sted, hvor man uvilkårligt studser over det, hvorfor misforståelser burde kunne undgås.

Alt i alt må vi sige, at for den læser, der er interesseret i filosofi som sådan eller i at se, hvad Adamski egentlig står for, — og som mener sig i stand til at bære over med de nævnte skønhedspletter — vil der i dette kursus være mange virkelige guldkorn at finde.

Adamski's filosofi — uanset hvor han så i øvrigt har den fra — k a n være den enkle sandhed om vor tilværelse, som religionen og den moderne, materialistiske psykologi hver for sig — og hver på sin måde — så grundigt har forplumret.

Hæfterne kan bestilles hos major H. C. Petersen, Bavnevolden 27, Måløv, giro: 5 16 75. Man kan sende kr. 6.- for ét hæfte ad gangen, efterhånden som de foreligger, eller kr. 36.- for det samlede kursus.

Børge Jensen.

Kosmisk bulletin dec. 1964.

V

Jeg vil gerne have lov til at aflægge en rapport om, hvad kurset i Livsvidenskab kan bringe dem, der ærligt søger livets mening. På min nyligt foretagne rejse traf jeg mange af dem, der er i færd med at tage kurset, og jeg modtog rapporter om deres succes med at anvende de evige principper. Nogle har været i stand til at fjerne en svulstdannelse fra deres krop, og mange er i færd med at gendanne deres legemer til at virke ungdommelige uden brug af kosmetik. Nogle har forvandlet et ulykkeligt liv til en udbytterig tilværelse, men frem for alt lærer de den anden halvdel af sig selv at kende, — den, de aldrig før har kendt. Der har været mange resultater, der har været til gavn for dem, der benyttede lovene, og her er ét af de mange eksempler, som jeg har modtaget fra studerende, der har benyttet livsprincipperne.

Citat: — »I 2½ år har vi nu haft et stort æbletræ stående i vor have. Den mand, der plantede det, havde igennem 15 år aldrig held med det, ligegyldig hvad han gjorde for det. — Det var uden virkning. Så flyttede han og bor nu tre huse herfra. Den næste familie, som boede her, var her i to år, og de fortalte mig, at træet ikke duede, — og at de ville hugge det om. Men af en eller anden grund fik de det aldrig gjort. Da jeg så modtog din første lektion for tre måneder siden — og begyndte at føle forandring, ikke alene i mig selv, men også i ting, jeg havde med at gøre, — begyndte jeg at gå ud til træet, tage fat i en gren og forestille mig det som et smukt træ, idet jeg samtidig tænkte på årsagen bag virkningen, således som du havde instrueret mig om. Du skulle se det nu! Det har fremkaldt undren i hele byen, og alle de mennesker, der tidligere har haft med det at gøre, er stadig forbløffede, for det er simpelthen et billede på skønhed. Man kan ikke se en gren for bar blomster. Der er en hærskare af farver, bladrandene med et rødligt anstrøg, og blomsterne blegblå og mælkehvide — og henimod 4 tommer i diameter. Alle mennesker spørger, hvad jeg har gjort ved det, og hvilken gødning jeg har brugt. Jeg har sagt, at jeg måske vil fortælle dem det, når først jeg selv er helt klar over, hvad det er, jeg gør — for jeg er stadig i færd med at lære. Jeg ved også, at det ikke kan kaldes fuldendt, før frugten er frembragt, og hvis mine fornemmelser er rigtige, vil frugten være lige så smuk som blomsterne, — i stedet for de blommestore, grønne frugter, det har båret i alle disse år«. Citat slut.

Og som man fortsætter med at studere lektionerne, endog efter at kurset er fuldført, vil man fortsætte med at modtage åbenbaringer fra Kosmos så vel som med at opleve forandringer i sit liv.

Spørgsmål — og svar til de studerende.

Hvis du har studeret lektionerne omhyggeligt, skulle du ikke kunne blive forskrækket over de ændringer, du vil føle inde i dig selv. — Men nye ting vil føles underlige, indtil de bliver en del af

dig selv, — så længe du fortsat benytter lovene for stadig at vokse opad.

Spørgsmål: — Skal man betale eller undgælde for handlinger, der er begået i modstrid mod den kosmiske plan?

Svar: — Eftersom der ikke findes noget uden for Kosmos, må alt, hvad der strider imod de kosmiske principper, korrigeres, før man igen kan være i overensstemmelse med dem.

Spørgsmål: — Det ser ud til, at nogle mennesker slipper godt fra uretfærdige handlinger, ikke?

Svar: — Ingen slipper godt fra uretfærdige handlinger, for mennesket kan ikke skille sig selv fra bevidstheden eller løbe bort fra sig selv; — og bevidstheden vil vedblive med at kræve korrektion, d.v.s. soning af brøden. Et stædigt eller stolt sind kan måske undgå denne soning i 50 år eller mere, men jo længere udsættelse, jo større bøde, og før eller senere må den betales. Den kan komme på mange måder, f. ex. som svagt helbred eller fattigdom, — thi ingen kan undgå sit ansvar. Jeg kan benytte mig selv som eksempel på, hvordan det virker: Mange gange har jeg været mismodig og parat til at give op, men jeg har også forstået mit ansvar over for de mange, som så hen til mig som deres vejledning. Hvis jeg selvisk havde givet op, ville jeg personligt måske have haft gavn af min handling for en tid, — men hvordan med fremtiden?

— — —

Det betaler sig at stoppe op og se tilbage på sit liv som helhed og veje lønnen for ens gerninger, før man handler. Ingen kan bare følge en andens råd, men en uselvisk analyse, udført med et andet menneskes hjælp, kan være til gavn. Thi et menneske kan blive så indviklet i sine problemer, at han overser nogle af hovedpunkterne, mens andre godt kan se dem. Dette er et ansvar, som enhver lærer må have for øje, hvadenten det er i den almindelige skole eller i livets skole. Ingen rettelse bliver modtaget med let sind af den, der bliver korrigeret, og det må de, der har med mange mennesker at gøre, se i øjnene, hvadenten de er lærere eller assistenter. Da mine tidligere assistenter gik deres egne veje, forsømte de ikke blot deres pligt, men de forvirrede de mennesker, der så hen til deres ledelse, som de ser hen til mig. Gennem handlinger af denne art fordobles bøden.

Tilsyneladende klarer de sig fint, og nogle vil måske sige, at de handlede rigtigt; — men hvordan med i morgen og de kommende år? Vil de også klare sig godt til den tid, eller vil de begynde at betale prisen? — Ligesom tingene i mange tilfælde synes at gå godt, begynder der at ske ubehagelige ting. Det forløber forskelligt for hvert enkelt menneske, for der er ikke to, der er ens. — Men den Kosmiske Lov kan aldrig narres.

George Adamski - /PB.

ADAMSKI har netop meddelt mig, at han foreløbigt har udskudt sin rejse til Europa, herunder Norge og Danmark, til efteråret. - Mere herom næste gang.

H. C.

IGAP-repræsentanten for Danmark,

H. C. PETERSEN, har fået ny adresse:

Bavnevolden 27, Måløv, Sj. - Tlf. 97 44 66 Giro 51675

FILOSOFI og TEKNIK

I anledning af en bemærkelsesværdig bog . . .

Den følgende artikel af *Johannes Morus* er hentet fra »Telos«, et tysk månedsskrift om »verden af i morgen«.

Bag pseudonymet Johannes Morus gemmer der sig en mangeårig tysk ven af SUFOI. Hans artikel er meget tankevækkende og læseværdig, ikke mindst i en tid, hvor meget tyder på nært forestående opbrud og ny-orientering inden for så godt som alle forskningsgrene. Her er muligvis et fingerpeg om, hvad rumfolkene kan have ment, når de ifølge bl.a. Adamski skal have udtalt, at den jordiske videnskab og teknik hidtil har arbejdet *imod* naturen i stedet for *med* den. Red.

Natur og teknik.

Man siger, at ideer behøver mindst 30 år for at slå igennem. d.v.s. at blive kendt af videnskaben og en større offentlighed. Dette betyder ikke, at ideer absolut vil slå igennem. Mange, og ikke de ringeste, forsvinder igen — der findes ingen historisk retfærdighed. Intet er mere forkert end at gøre succes eller fiasko til målestok for en tings værdi.

Heldigvis har den af Francé grundlagte bioteknik ikke måttet lide den skæbne atter at forsvinde, det kan vi i dag med rette sige. Forskere i Amerika har allerede i mange år beskæftiget sig med at gøre biologiens resultater praktisk anvendelige i den moderne teknik og med at studere og efterligne visse funktioner og former i naturen. Siden 1960 har begrebet bioteknik vundet indpas som betegnelse for denne videnskab.

Foran mig ligger det endnu i dag — og netop i dag igen — interessante Kosmos-bind af Francé, udkommet 1920: »Die Pflanze als Erfinder« (Planten som opfinder). Francé har kaldt det en omridstegning og i epilogen henvist til sine værker »Die technischen Leistungen der Pflanzen (Leipzig, Veit & Cie. 1919) og »Das Leben der Pflanze« (Kosmos Gesellschaft der Naturfreunde 1920). Endvidere ligger foran mig den storslåede, med mange afbildninger og tegninger udstyrede bog af prof. Heinrich Hertel: »Struktur-Form-Bewegung« (udkommet 1963 under biologi og teknik i Krausskopf-Verlag Mainz, DM 68,-).

Professor Heinrich Hertel har fra 1933 været teknisk direktør ved Heinkel-værkerne i Rostock, hvor han udviklede de første flyvemaskiner med raketter på flydende brændstof og med strålingsturbiner. Fra 1939 arbejdede han ved Junkersværkerne i Dessau. Fra 1946 var han i Frankrig, hvor han arbejdede med lodret startende og landende flyvemaskiner. Siden 1955 har han været ansat ved det tekniske universitet i Berlin som lærer i bygning af flyvemaskiner. Hans institut beskæftiger sig især med vertikalstart og ultraletbygning.

Det vil være på sin plads her at erindre sig, hvilke overvejelser Francé er gået ud fra ved begrebet bioteknik: Naturen selv er den største opfinder. For at give sine opfindelser den optimale form, d.v.s. den form, som bedst tjener en bestemt funktion, betjener naturen sig af udvælgelsens princip. Naturen er ikke noget enkelt, statisk system, men derimod et sammenhængende hele, som til stadighed bevæger sig mellem stabilitet og omformning, mellem at være til og forvandles. Naturen følger loven om det mindste kraftforbrug. Enhver funktion tragter efter at blive til ved den kortest mulige proces. »Den mindst opnåelige modstand, som en ting kan møde ved indtagelsen af sin vedvarende hvilestilling, fremkommer, når den antager sin optimale form, sin funktionsform i matematisk betydning«. »Enhver funktion har sin nødvendige tekniske

form«. Ubevidst har vi ved vore opfindelser efterabet naturens former, således som de udspringer af nødvendigheden. Ifølge Francé findes der ingen form i teknikken, som det ikke ville være muligt at udlede af naturens former. Alle maskinelementer lader sig føre tilbage til syv grundformer, som vi også finder i naturen, f. eks. til skruen. »Alt, som vil bore, som vil trænge igennem noget, må have skruens form«. Over al aktivitet står eviggyldig den lov, som begrundes i selve verdens opbygning: Bevægelse i spiralform overvinder modstand lettere end bevægelse i ret linie. En sådan bevægelse opstår derfor hyppigere, når formen tilpasser sig spiralen, end når den ikke tilpasser sig. Når en genstand bevæger sig fremefter, hæmmer selv den ringeste afvigelse fra spiralformen dens bevægelse, og således modelleres den automatisk af modstanden, den møder. Med andre ord: »Selve bevægelsens art skaber sig det optimale bevægelsesorgan«. Teknikkens fremskridt må bestå i, at den bliver til bioteknik — at vi altså gennem bevidst studium af naturen og dens levende tekniske former i stigende grad lærer at fuldkommengøre vore egne tekniske former.

Hertel siger herom i sit forord: »I denne bog behandles sammenhængen mellem biologi og teknik. Anvendelsen af den tekniske betragtningsmåde og af teknisk viden i biologien fører til væsentlige fremskridt. Studiet af strukturer, former, organer, systemer og funktioner i den levende natur samt udnyttelsen af de i biologien vundne erkendelser fører teknikeren til mere alsidige og teknisk bedre løsninger. — Denne vekselvirkning har hidtil mødt alt for lidt opmærksomhed. Først i nyere tid er man begyndt at undersøge sammenhængen mellem forskellige områder af »kybernetikken« og »bioteknikken«. I denne forbindelse må det imidlertid fastslås, at det i Tyskland skorter meget på interesse, hvad denne forskning angår. »Førende« tyske kredse røber en rystende mangel på forståelse af den biologisk-tekniske forsknings store betydning for fremtiden. — Det kan ikke overraske nogen, at naturen har udviklet organer, systemer, funktioner, som er uforligneligt bedre og mere fremskredne end alt, hvad homo sapiens har udtænkt eller homo faber har opfundet og bygget. — Vi har ganske vist betydelige biologer, som udforsker den levende naturs hemmeligheder; men hvem hos os af kemikere, fysikere, teknikere og kunstnere interesserer sig dog så meget for den levende naturs undere, at der kan blive tale om et omfattende tekniskbiologik arbejde? Hvor ser man videnskabelige teams, som yder biologisk-teknisk arbejde?«

Med den svømmende fisk som eksempel forklarer Hertel det minimale kraftforbrugs princip — eller den »geniale dovenskab« — og opløser det såkaldte Gray'ske paradoks. De enkle, dagligdags ting er det ofte vanskeligst at begribe rent videnskabeligt. Vi ser ikke nogen gåder i dem mere, fordi vi har vænnet os til dem. Hvorfor er det mørkt om natten (Olberss' paradoks)? Hvordan kan vandet stige opad i det voksende træ? Hvordan bærer fisken sig ad med at svømme? Gray konstaterede, at en hurtigsvømmende fisks ydelse (y), som almindeligvis beregnes ved multiplikation af fiskens masse med den modstand (m), som skal overvindes, efter en sådan beregning vil blive langt større, end musklernes ydeevne rækker«. Strømningsmekanikken ved modstand og fremdrift er hos den svømmende fisk nært forbundne, hvilket ikke er tilfældet hos vore hidtidige skibe og flyvemaskiner. Hertel påviser, at man derfor må beregne en langt mindre ydelse som nødvendig, end man hidtil har gjort. I denne forbindelse nævner han den moderne topydelsesflyvemaskine, hvis princip går ud på, at kabine og drivaggregat gøres til en enhed, hvorved alt i alt den mindste modstand, den bedste fremdrift og den mindst mulige vægt opnås. Ifølge Hertel vil denne enhed dog først være fuldstændig, når »impulstab og impulstilførsel følger således efter hinanden, at det ikke bagved flyvemaskinen eller skibet resulterer i nogen impulsændring«. Dette er fagmandens sprog, men også amatøren kan nogenlunde fornemme, hvad det drejer sig om her.

Ved at tage legemsformerne af dygtige svømmere blandt havets beboere som eksempel, bl. a. sælhunden, blåhvalen og tunfisken, viser Hertel, at de ifølge strømningslærens nyeste erkendelse har en ideel form. I fagmandens sprog hedder det om disse

Jo vist findes der ærlige mennesker. Nogle er det af stolthed, andre af forsigtighed, mange af dovenskab; men jeg har aldrig hørt om nogen, som var det af had til løgnen.
François Mauriac.

former, at »deres profil sikrer en vidtgående laminarvirkning*) på yderpartierne og alligevel muliggør anbringelsen af muskelmasser og fedtforråd«. Hertel sammenligner nu disse former med de nyeste passagerflyvemaskiners cylinder- eller dråbelegemer — den franske Caravelle, den amerikanske Boeing 707-420, den russiske Tupolev Tu 104 og andre — og kommer til det resultat, at de strømningsteknisk er for dårlige og rumligt set for snævre. For at forbedre dem anbefaler han studiet af den naturlige laminarbevægelse. Den rummelige laminarform anbefaler sig især til anbringelse af drivkraftanlægget på de fremtidige lodret startende maskiner.

Dette er kun et enkelt eksempel på den rigdom af inspiration, som forfatteren fik ved sine iagttagelser af naturens levende former, iagttagelser, som han efterkontrollerede matematisk og udviklede teknisk til brug ved bygning af skibe og flyvemaskiner. — For at nævne endnu en ting: bækørredens hurtige start og delfinens »leg« på bølgerne forklares — og den »usynlige« navigation vises ved hjælp af flagermusens ekkolodning og radarsystemet hos forskellige elektriske fisk.

Det forstår sig, at fuglenes og insekternes flyvning behandles særlig indgående. Som modeller tjener ligeledes de flyvende frø og frugter, som kan fortælle om »luftfartens« tidligste tid. Frugten af den javanesiske palmeart Zanonie tjente således en af de første pionerer, Igo Etrich, som model til et vingeplan, hvis flyveegenskaber blev udmærkede. Etrich var af den opfattelse, at netop problemerne vedrørende sikkerhed og stabilitet bedst kunne studeres i selve naturen.

Undersøgelserne af snogens svømning synes mig at være af stor betydning. I forbindelse med disse studier benyttede man sig af filmoptagelser. Den svømmende snogs halespids udfører svingninger, som har lighed med hovedet på en lemniskat (fagudtryk, der betegner en kurve i form af et ottetal, for hvilken produktet af afstandene fra et punkt på kurven til to faste punkter på samme plan er konstant). På grund af hele snogens bevægelse på langs får halespidsens bane mäanderform (d.v.s. form af vindinger). Hertel nævner her flodernes mäanderform som en naturlig bane. Som eksempler herpå kan endvidere nævnes Golfstrømmen og strålingsstrømmene i troposfærens øverste lag ved grænsen til stratosfæren. Disse troposfærestrømninger når hastigheder på 400 km i timen.

Om hjulet siger Hertel, at det er en menneskelig opfindelse og uden eksempel i naturen. Adskillelsen mellem faskinernes faste og bevægelige dele modsiger princippet om sammenhængende organisk opbygning. Alligevel mente allerede Francé at kunne eftervise, at selv princippet i turbinen, ved hvilken der gennem en ledeanordning ledes vand på et drivhjul, forekommer blandt de i havet svømmende Peridineer*).

Selv om strømningslæren i de sidste årtier siges at have gjort store fremskridt, mener Hertel dog, at de svingninger og cirkulationer, der udgår fra vibrerende legemer, endnu er meget lidt udforskede. Strømningslæren har i første omgang betydning for medierne luft og vand. Men måske må man en skønne dag også tage denne lære til efterretning i forbindelse med bygning af meget hurtige rumfartøjer. Verdensrummet er jo, som man ved, ikke tomt, men fyldt med myriader af partikler.

Bioteknikken kan ikke alene hjælpe os til at forbedre vore konstruktioner og metoder. Den viser os også vej til en dybere erkendelse af naturen, idet den giver os anledning til at forske efter årsagerne til naturlige formers overlegenhed. Her flyder teoretisk og praktisk videnskab sammen til et hele.

Hertel påpeger den fare, der ligger i at isolere sig fra naturen: En sådan holdning vil på det åndelige plan hævne sig i form af falske forestillinger. I videnskaben vil den føre til overvurdering af teori, formler og regnemaskiner. Dette er ikke en appel for at »vende tilbage til naturen«, således

Laminarvirkning: fagudtryk fra strømningslæren, der beskæftiger sig med væskers og luftarters bevægelse ved konfrontation med faste legemer i rummet, i luften eller i vandet, og med deres bevægelse ved gennemstrømning af rør og kanaler. At virkningen er laminar vil sige, at formen eller profilen sikrer en minimal modstand ved berøring med væske eller luftart, og at bivirkninger som f.eks. hvirveldannelser ikke forekommer. (Laminar af latinsk lamina = tynd plade. Væsken bevæger sig regelmæssigt i lag).*

Peridineer: fritsvømmende, encellede organismer, hvis legemer er usymmetriske. De kendes også under navnene furealger eller bæltealger.*

som man før i tiden har proklameret det — at opgive al kultur og civilisation for at flygte ind i en fortidig idyl. Det er tværtimod en opfordring til at iagttage naturen endnu bedre, at forstå den og trænge endnu længere ind i den, for at kunne skabe en rigere kultur.

Når alt kommer til alt kan man kun nå til virkelig erkendelse af naturen ved hjælp af iagttagelse og fantasi, ikke gennem abstrakte talkombinationer alene. For matematisk-eksakt at søge en fysisk forestilling af de mellem to legemer virkende kræfter bevist opfandt Newton først bagefter differentialregnesystemet; men hidtil er det ikke lykkedes at nå til et bevis, og slet ikke ved en kombination af tre legemer. Det eksperiment, som skal fastslå rigtigheden af bestemte formler og talkombinationer, beviser i virkeligheden intet. Man kan foretage så mange eksperimenter, som man finder for godt; men ud fra et logisk standpunkt kan man altid kun bevise urigtigheden af en i formler udtrykt teori, aldrig den absolutte rigtighed i almengyldig betydning. En teori er »rigtig« for os — som arbejdshypotese — så længe den leverer brugbare resultater. Dog kan en unøjagtighed, som man tror at kunne se gennem fingre med, engang føre til hele teoriens sammenbrud. For Kepler var en lille unøjagtighed på 8 bueminutter*) tilstrækkelig til at omstøde systemet i planeternes baner. Endnu Kopernikus havde antaget cirklen for at være en hellig linie og taget sin tilflugt til komplicerede hjælpelinier. Kepler var den første, der vovede at sætte ellipsen i cirklens sted.

Naturvidenskabsmænd og teknikere er i dag tilbøjelige til at hengive sig til tallenes magi og formlernes trylleri, hvilket egentlig ikke beviser noget, men blot er et forsøg på at bemægtige sig virkeligheden. Amatørerne, som ikke forstår formlerne, tror på dem, som de før i tiden troede på kirkens dogmer. Hertel siger herom følgende: »Som lærer ved et teknisk universitet ser forfatteren af denne bog, at den teoretiske, matematiske del af ingeniøruddannelsen dominerer meget og er i stadig tiltagen. Fremragende viden og grundig erfaring i praktisk matematik hører til beregningsingeniørens vigtigste udrustning. Men med de automatiske regnemaskiners store muligheder er også forbundet den fare, at man overvurderer regnesystemet og det at ville beregne alting. Den skabende fantasi forbliver af primær betydning for den planlæggende og konstruerende ingeniør. Også den må uddannes — og her er den skabende natur vor store læremester«. Berøringen mellem to så forskellige videnskabelige områder som biologien og teknikken giver i særlig grad mulighed for at stimulere fantasien; thi det geniale indfald vil altid opstå ved skæringspunktet af to tankerækker, der er fremmede for hinanden.

På den anden side kan vi lægge mærke til, at en stor del af vore dannede og åndeligt interesserede medmennesker med foragt mener at kunne se ned på teknikken som noget, der er af sekundær betydning. Den er for dem noget, som står uden for det åndelige liv. Der er tale om et dannelseshovmod, en frugt af det 19. århundredes tænkning, som er passé og virker dræbende på enhver levende diskussion. Denne dannelse bukker alt for let under for ordenes og bogstavernes magi. Den er overvejende af historisk-litterær art. Så lidt som verdens hemmeligheder lader sig betvinge ved hjælp af tal, lige så lidt kan dette ske gennem ord. Teknikken lader sig ikke afskaffe. Man kan ikke i visdom vende ryggen til den, og for øvrigt vil netop vore omtalte, dannede medborgere være af alt for bekvem og forvænt indstilling til at forsøge noget sådant. Teknikken lader sig ikke beherske ved hjælp af negationer, men alene derved, at den gennemtrænges af ånd, således at det, som »kun« er teknik, vokser til at blive en indre besiddelse.

Hvad Francé i tyverne skrev om teknikken og dens fremtid, står hævet over nutidige kulturpessimisters ulidelige snakkeri, som der ikke synes at være nogen ende på — hine epigoner og skumpiskere, der driver forretning med angsten. Men det står også hævet over teknokraternes anmasselse og ensidighed.

Teknikkens tidsalder er hverken noget, der har været, eller noget, der gælder for nutiden — den hører fremtiden til. Således sagde Francé: »Mennesket vil kunne bemægtige sig naturkræfterne i en helt anden målestok, end det hidtil har evnet. Hvis vi blot alle sammen anvender de principper, som organismen har bragt til anvendelse for sit vedkommende, da vil vi for århundreder frem i tiden

Bueminut: fagudtryk, der betegner en vinkel på en 60. del af en grad. Et bueminut = 60 buesekunder.*

have brug for al vor kapital, alle vore kræfter og alle vore talenter«. Vi må frigøre os for den tomme frase, der hedder »naturens kunstformer«, og i stedet for lære at beundre livets fuldendte tekniske former. Opfindelser har gennem tidsaldre ligget opmagasineret i naturen. Vi må lade os inspirere af dem, for at den levende naturs teknik og menneskets kan nå til at blive identiske. Teknikken, hvis man forstår den som bioteknik, er selve livets nødvendige princip, som arbejder for at nå til den optimale form og dermed for at skabe den bedst mulige tilværelse. Den søger at besejre alle hindringer ved udligning, ikke ved ødelæggelse.

Det er ganske åbenlyst, at vor teknik til trods for sine hurtige fremskridt og store successer endnu står ved begyndelsen og langtfra har nået det ovennævnte mål. Dette bestrides heller ikke af fagfolk. Vi spilder uhyre mængder af energi, og vore maskiners ydeevne er endnu forholdsvis ringe. Ofte synes det, som om teknikken i højere grad udhuler vore livsbetingelser, end den tjener os til fremme. Dette skyldes ikke, som det ofte siges, den falske anvendelse af teknikken og misbruget af den. Årsagen er de nuværende konstruktioners og metoders ufuldkommenhed, hvad angår princippet om det mindst mulige energiforbrug.

Teknikken må derfor videreudvikle sig som bioteknik. Denne tanke er begyndt at brede sig. Det følgende århundrede vil måske være mere præget af den end af tanken om atomkernespaltning.

Oversætter: *Walter Christiansen.*

VIDENSKAB & TEKNIK

Nyt om tyngdekraften.

Det er efterhånden lykkedes videnskaben at kaste lys over næsten alle kendte fænomener i naturen, men en af de mest almindelige nemlig tyngdekraften har endnu ikke ladet sig fravriste sin hemmelighed. Mange af verdens førende fysikere arbejder ihærdigt med at gennemføre eksperimenter, som skulle kunne give et fingerpeg om, hvad tyngdekraften egentlig er. Det man ønsker at blive klar over er: består tyngdekraften af småpartikler (de såkaldte gravitioner), eller består den af elektromagnetiske bølger, hvorfra udsendes den, fremkommer virkningen, når den passerer stof, eller når den standses af stof. Dette er blot nogle få af de mange spørgsmål, som altså endnu er ubesvarede.

Den elektromagnetiske bølgeteori.

En af de mest udbredte teorier blandt fysikerne går ud på, at tyngdekraften udbreder sig med samme hastighed som elektromagnetiske bølger. Albert Einstein gik ind for denne teori. Han kædede dog også tyngdekraften sammen med teorien om universets krumning. Enkelte videnskabsmænd har haft den opfattelse, at tyngdekraften bestod af elektromagnetiske bølger med en meget større frekvens, end man hidtil har målt. Adskillige videnskabsmænd mener, at tyngdekraften består af elektromagnetiske bølger med en meget lav frekvens. Det har endnu ikke været muligt at påvise disse elektromagnetiske bølger. I det hele taget må det anses for tvivlsomt, om tyngdekraften skulle udbrede sig som elektromagnetiske bølger, idet man jo må stille de klassiske spørgsmål, hvorfra udsendes de eventuelle bølger, hvilken kraft får dem til at blive udsendt, og endvidere hvad sker der, når bølgerne standses af eller passerer stof. Anerkender man sandsynligheden for elektromagnetiske bølger, så må man også gøre sig klart, at det ikke kan være elektromagnetiske bølger udsendt fra jorden, som forårsager tyngden. En standsning af sådanne bølger ville jo blot tilføje stofpartiklerne en kraft bort fra

jorden. Man må da konkludere, at de eventuelle elektromagnetiske bølger må komme ude fra verdensrummet. Men vi kender ingen elektromagnetiske bølger, som har en så enorm gennemtrængningsevne, som tyngdekraften har. Så længe vi ikke har noget sikkert bevis på, hvad tyngdekraften egentlig er, må vi ikke fuldstændig se bort fra nogen teori, men det vil nok i denne forbindelse være rimeligt at rette opmærksomheden mod andre teorier.

Gravitoner og neutrinoer.

Lad os først se på teorien om gravitoner. Der er endnu ikke et eneste bevis for, at denne hypotetiske partikel overhovedet eksisterer. Almindeligvis antager man, at gravitoner kommer strømmende udefra verdensrummet og udøver et tryk på stofdelene. De samme indvendinger som nævnt ovenfor under elektromagnetiske bølger gælder også for gravitonteorien. Derimod har neutrinoteorien et stort fortrin, ikke så meget fordi teorien giver en mere logisk forklaring end ovenstående, men fordi neutrinoet virkeligt eksisterer. Neutrinoet fremkommer blandt andet ved spaltningen af et neutron, som forandres til en proton ved afgivelsen af en elektron samt den lille partikel neutrinoet. Neutrinoet har ingen elektrisk ladning, og det har en masse på nul (det samme gælder for fotonet). Neutrinoet synes at kunne gennemtrænge uendeligt store stofmængder; teoretisk har man regnet ud, at neutrinoet skulle kunne passere igennem 10 milliarder sole placeret bagved hinanden. Det må anses for højest utænkeligt, at neutrinoerne skulle være årsagen til tyngdekraften, fordi når de passerer uhindret igennem uendeligt store stofmasser, afgiver de næppe heller nogen energi, som kan manifestere sig som tyngde. Ikke desto mindre koncentrerer videnskabsmændene sig i dag især om neutrinoerne ud fra den betragtning, at en association af to neutrinoer virker som tyngdekraft. Der installeres følsomme apparater under jordoverfladen med det formål at måle intensiteten af passerende neutrinoer fra universet, og sammenligne disse målinger med målinger af svingninger og intensiteten af tyngdekraften, svingninger i jordens magnetfelt, himmellegemernes stilling m.m.

Universel fri kinetisk energi.

Teorien om en ikke partikulær energi som årsag til tyngdekraften er ret udbredt blandt tyngdekraftsforskere. Der findes flere forskellige variationer af denne teori, men her skal blot omtales en af disse variationer. Den går i korthed ud på, at der igennem hele universet med uendelig hastighed og i alle retninger strømmer en universel fri kinetisk energi eller bevægelsesenergi, som ikke har tilknytning til stofpartikler. Når denne bevægelsesenergi passerer stofmasser, standses en ganske lille del af den, hvorved den tilfører stofpartiklerne bevægelsesenergi til rotation og pulsning. En genstand, som befinder sig i nærheden af et himmellegeme, modtager således mere bevægelsesenergi fra den side, som vender bort fra himmellegemet og trykkes derved ned mod det. Det skal her fremhæves, at den teoretiske funktion af denne bevægelsesenergi svarer ganske til den teoretiske funktion af gravitoner og neutrinoer. Man må også gøre sig klart, at der ikke findes noget endeligt bevis for, at en sådan universel fri kinetisk energi findes, og det vil sikkert heller ikke være muligt at kunne fremlægge et sådant bevis, idet den frie bevægelsesenergi i sig selv ikke kan observeres, men man kan kun se de virkninger, som den fremkalder i stofpartiklerne. Man kan sidestille med denne teori teorierne om en universel energispænding, universel metrisk tensor m.m.

Tid og tyngdekraft.

De fleste har sikkert været ude for mennesker, som har rejst tvivl om rigtigheden af Einsteins teori om tidens udbredelseshastighed, ifølge hvilken enhver genstand, der bevæger sig, har sin egen tid. Denne tid bestemmes af genstandens hastighed i forhold til lysets hastighed således, at jo større hastighed, jo langsommere går tiden, og ved lysets hastighed ville tiden stå helt stille. Men det har nu været muligt ved hjælp af satellitforsøg at få denne teori bekræftet. Men det viste sig dog, at forsøgsresultaterne var ret komplicerede, idet man ikke helt fik de resultater, som man i første omgang havde regnet med. Efter beregningen skulle uret i satellitten i alle tilfælde vise et mindre tidsforløb end kontroluret på jordoverfladen, men undertiden viste satellituret et større tidsforløb end kontroluret. Nu kan man selvfølgelig anlægge den betragtning, at da en satellit, som er sendt op i en bane imod jordrotationen, i forhold til et statisk punkt i universet bevæger sig mindre end jordens overflade,

så må den da også vise et større tidsforløb. Selv om man tager dette i betragtning, så viser forsøgene dog med al tydelighed, at tidsforløbet også er afhængig af tyngdekraftfeltets styrke på en sådan måde, at jo stærkere tyngdekraftfeltet er, jo hurtigere går tiden. Man taler også om, at tidsforløbet er underkastet to forskellige faktorer, nemlig en »kinetisk« faktor og en »dynamisk« faktor. Den kinetiske faktor svarer til genstandens bevægelse, og den dynamiske faktor svarer til intensiteten af det tyngdekraftfelt, hvori genstanden bevæger sig.

Lys og tyngdekraft.

At lyset i en vis udstrækning påvirkes af tyngdekraften er velkendt fra det fænomen, at lyset bøjes i sin bane, når det passerer nær et himmellegeme f.eks. solen. Men eftersom fotonerne hverken har masse eller elektrisk ladning, så må virkningen skyldes en usymmetri i den energispænding, som er medium for lysets udbredelse.

Tyngdekraftforskydningen af elektromagnetiske bølger og Mössbauereffekten.

Ved blandt andet satellitforsøg er det blevet konstateret, at frekvenserne af elektromagnetiske bølger varierer lidt i overensstemmelse med intensiteten af det tyngdekraftfelt, som de passerer. Variationen følger følgende mønster: når de elektromagnetiske bølger udgår fra det svagere tyngdekraftfelt omkring satelliten, kommer de frem til jordoverfladen med en større frekvens, end da de blev udsendt; og når de elektromagnetiske bølger udgår fra det stærkere tyngdekraftfelt på jordoverfladen, kommer de frem til satelliten med en mindre frekvens, end da de blev udsendt. Ved Mössbauereffekten forstås nøjagtigt det samme fænomen for gamma-stråler.

Den universelle konstant c.

Man ser undertiden, at det drages i tvivl, om c virkelig er en universel konstant, idet man påstår, at lysets hastighed kan variere. Lige så ofte ser man fastslået, at lysets hastighed er konstant. Det er imidlertid ikke rigtigt; lysets hastighed er ikke konstant. Det, der er konstant, er lysets hastighed per sekund (eller per hvilken som helst tidsenhed). Vi må nemlig her tage i betragtning, at tidens forløb varierer efter både den kinetiske faktor og den dynamiske faktor, hvilket set ud fra et statisk universelt punkt vil sige, at sekundet ikke er lige langt alle steder. Men da lysets hastighed altid nøje følger tidens forløb på en sådan måde, at bevægelse med lysets hastighed angiver et tidsforløb på nul, så vil produktet af lysets hastighed og et sekund altid forblive konstant. Set ud fra et statisk universelt punkt vil det sige, at lysets hastighed er langsommere i et svagere tyngdekraftfelt og hurtigere i et stærkere tyngdekraftfelt.

Formlen $E = M \times c^2 + g$.

Det kan undre, hvorfor denne nye formel indføres. Men de kendsgerninger, at de elektromagnetiske bølger varierer efter tyngdekraften, og at både tidens forløb og lysets hastighed varierer efter tyngdekraften, må uvilkårligt få os til at stille det spørgsmål, om ikke også energien af stofpartikler skulle variere efter tyngdekraften. Einsteins formel $E = m \times c^2$ er genialt fundet på, og vi må prøve at forestille os de betragtninger, der kan have ført til anvendelsen af c^2. Når lyset bevæger sig med samme hastighed som tidens forløb, så må årsagen lysets udsendelse være direkte forbundet hermed. Lys og andre elektromagnetiske bølger er jo i sig selv stof med uendelig masse. Man kunne derfor tænke sig, at den ukendte kraft, som holder stofpartiklerne sammen, netop modbalanceres af en partikelenergi svarende til 300.000 km i sekundet, og derved udsendes lyset. Da denne ukendte kraft bestemmer både lysets hastighed og tidens forløb som værende to sekundære virkninger, så ville det være rimeligt at antage, at hvis man kombinerede disse to sekundære virkninger (lysets hastighed og et sekund) og tog kvadratet på resultatet, så ville man også få et udtryk for den ellers ukendte kraft, som partiklerne skulle overvinde ved energiudsendelsen, og som derfor også måtte være bestemmende for selve partiklernes energiindhold. Vi ved nu, at der optræder forandringer i denne ukendte kraft i overensstemmelse med forandringer i tyngdekraftfelternes intensitet, men da disse forandringer virker diametralt modsat på de to sekundære virkninger, idet lyshastigheden bliver lige så meget større, som sekundet bliver tilsvarende kortere, så betyder det, at produktet c eller kvadratet på c fortsat er konstant til trods for, at betingelserne for partiklernes energiindhold har forandret sig. Den mest korrekte måde at udtrykke energiindholdet på må derfor

være: $E = m \times c^2 + g$, fordi denne nye formel tager tilbørligt hensyn til variationer i tyngdekraften.

Det frie fald.

Hvorfor falder 1 kg bly lige så hurtigt til jorden som 3 kg bly (bortset fra en lille forskel i starten af faldet)? Når der er 3 gange så meget stof for tyngdekraften at virke på, hvorfor falder det så ikke 3 gange så hurtigt? Men det gør det altså ikke. Man kan derfor med sikkerhed fastslå, at faldhastigheden ikke er relativ til forskellen mellem den faldende genstand og det pågældende himmellegeme. Faldhastigheden bestemmes derimod af den totale vægt af genstanden og himmellegemet i forhold til den universelle tyngdekraftkonstant.

Mach's princip og universets udvidelse.

Mach's princip siger, at tyngdekraften er bestemt af den totale masse af alle stoffer i universet. Dette virker i første omgang tiltalende på de forskere, som mener, at tyngdekraften stammer fra udslyngningen af energi fra himmellegemerne i universet, men det forudsætter dog, at tyngdekraften ikke udbreder sig hurtigere end universet. De himmellegemer, som ligger længst borte fra os, fjerner sig tilsyneladende med en hastighed på indtil 155.000 km i sekundet. Hvis tyngdekraften antages at have en hastighed mange gange større end lysets, og det er der jo en del forskere, der mener, så vil tyngdekraften kontinuerligt aftage i et større tempo end universets formodede udvidelse. I øvrigt er man slet ikke sikker på mere, at rødforskydningen af lyset fra fjerne galakser skal tydes som en Doppler effekt, da man kunne tænke sig, at årsagen til forskydningen kunne være en forskellig intensitet af tyngdekraften derude.

Eksperimenter.

Ved hjælp af satelliter er det muligt at foretage tyngdekraftforsøg i en helt anden målestok end tidligere. Her skal dog nævnes en helt anden type forsøg. Man har nedkølet en magnet til nær det absolutte nulpunkt ÷ 273 graders Celcius. Magneten var kun lille ca. 500 gram, med ved denne lave temperatur var en elektrisk strøm på blot nogle få volt tilstrækkeligt til at fremkalde en så stærk magnetisme, som ved almindelig temperatur ville kræve en magnet på flere tons og en meget kraftig strøm. Man kan jo så forestille sig en Tesla spole eller et apparat som Dr. Marcel Pagès's nedkølet til omkring det absolutte nulpunkt. Opdriften på glimmerpladen måtte da blive ganske enorm og i stand til at løfte flere tons højt i vejret. Det er sikkert ikke urimeligt at formode, at dette fænomen allerede bliver udnyttet i praksis.

Konklusion.

Det vil være af betydning endnu en gang at fremhæve den kendsgerning, at forandringer i tyngdekraftens intensitet forårsager tilsvarende forandringer i lysets udbredelseshastighed, i tidens forløb, og i energiindholdet af elektromagnetiske bølger.

Hans Lauritzen.

Red.:

Det er altid prisværdigt, når nogen, udenfor forskernes rækker, spekulerer over naturens mange gåder og dermed holder gang i undersøgelserne og ofte tilfører forskningen nye impulser, men man må så blot huske, at det man bruger som angrebspunkter mod de enkelte hypoteser og de forskere, der står bag hypoteserne, jo ikke gerne skulle kunne genfindes i angriberens egne teorier. Lad mig også i almindelighed fastslå, at de forskere, der arbejder med tyngdekraften, ikke er en samling undermålere som på må og få udslynger en række usandsynlige hypoteser, der med få ord kan imødegås af enhver, som gider tage til genmæle.

H. L. har i flere år arbejdet med problemerne omkring tyngdekraften, men alligevel begår han flere ret elementære fejl i sin vurdering af de bestående hypoteser. H. L. skriver, at flere videnskabsmænd mener, at tyngdekraften består af elektromagnetisme med meget lav frekvens o.s.v. Se, selv om man ikke har kunnet påvise eksistensen af disse bølger, så berettiger dette ikke til at konkludere i, at hypotesen er gal. Lige så galt er det, når man argumenterer med spørgsmål som, hvordan opstår dette fænomen og hvor kommer det fra.

Jeg har kun taget dette eksempel for at vise, at vi, der arbejder med ufo-sagen, helst ikke skulle bære os ad på samme måde som en del af de forskere, vi fra tid til anden angriber for at fremsætte letkøbte konklusioner. Læs alligevel artiklen med interesse, for H. L. berører en række interessante tanker omkring et af naturens gådefulde fænomener.

Frank Pedersen.

Når vi lander på månen . . .

Mod slutningen af dette tiår vil beboerne i det sydlige Florida holde deres hænder over ørerne for at beskytte deres trommehinder fra en øredøvende tordnen fra Cap Kennedy. Sekunder senere vil en kæmpemæssig Saturn 5 raket langsomt hæve sig fra affyringsrampen og tre astronauter vil begynde deres historiske rejse mod Månen.

Mange timer senere vil kombinationen af Apollo-rumskibet, nemlig CSM (Command service module), der sådan set er selve rumkabinen og LEM (Lunar Excursion Module), det laboratorium, der skal lande på Månen, nærme sig denne og efter at have affyret bremseraketter, gå ind i et cirkulært kredsløb ca. 150 km over måneoverfladen.

Når LEM og CSM, der stadig er forbundne, når til et punkt, der er 104⁰ før det forudbestemte landingsområde, vil LEMs raketter blive affyret. Den vil derefter gå ind i et elliptisk kredsløb, hvis næmeste punkt er ca. 17 km. Fordelen ved dette kredsløb er, at såfremt forsøget bør afbrydes på dette punkt, kan LEM blot fortsætte i sit kredsløb indtil det møder CSM igen.

Under normale forhold vil bremseraketterne blive tændt igen, når LEM når laveste højde over Måneoverfladen, altså 17 km. Rakettrykket vil blive sat op, indtil man når et punkt omkring 8 km fra landingsstedet. Dernæst vil bremsetrykket blive nedsat, indtil LEM når endnu et checkpunkt i en højde af ca. 300 meter og en afstand fra landingsstedet på ca. 1000 meter. I hele tidsrummet indtil da har alle manøvrer været automatisk kontrolleret, men nu overtager astronauterne manøvreringen og afslutter landingen. Man tilstræber at »svæve«, før man lander, for at kunne bestemme overfladens nøjagtige struktur, men til sidst vil man standse bremseraketterne medens LEM befinder sig i en højde af 3 meter, og man vil dernæst lande — *På hvad?*

Meget er blevet skrevet og sagt om Måneoverfladens struktur. Forslagene har været så forskellige som: a) et støvlag (millimetre til mange meter tykt) b) hårde og halvhårde. De sidst fremkomne synspunkter om Måneoverfladens struktur blev fremlagt fornylig af Dr. Thomas Gold fra Cornell.

Dr. Gold sagde, at videnskaben på nuværende tidspunkt ved så meget om Måneoverfladen, at man ikke ville have troet det muligt for 5-6 år siden. Analyser af optiske, radar samt varmemålinger havde frembragt en følgerigtig teori ,og såfremt man hylder den almindelige antagelse, at Månen består af en slags klippe, så er det sikkert, at Månen er dækket af en ujævn klippemasse, af en tæthed, der er mellem 1/6 og 1/10 af klipper her på Jorden.

Kærnepunktet, sagde Dr. Gold, er tykkelsen (dybden) af denne klippe. Det kan tænkes, at overfladen kun er ganske tynd og ude af stand til at modstå vægten af en menneskefod. Som f.eks. toppen af en stor snedrive, der tit kan være hård, medens der nedenunder er hulrum. Det var imidlertid Dr. Gold's konklusion, at måneoverfladen var adskillige meter tyk.

Idet Dr. Gold fremlagde grundlaget for sin konklusion, nævnte han, at kun få eksperter regnede med, at Månen bestod af andet end klippe-materiale og at overfladens særlige natur var forårsaget af andet end sammenstød med store og mindre meteoritter. Hvis dette er rigtigt, må Måne-lavlandet, hvor ingen store kratere er synlige, være blevet fyldt op med noget. Tidligere teorier havde foreslået lavastrømme, men optiske analyser indikerede, at reflektionen var ens over hele Måneoverfladen (inkl. kratere, lavland og højland) og dette gjorde, at man måtte forkaste lava-teorien.

Denne ensartede reflektion beviste også, at overfladens specielle natur var resultatet af ydre snarere end indre kræfter, idet ingen indre proces kan frembringe en overflade, der er fuldkommen ens over hver kvadratkilometer. Mange hundrede laboratorieundersøgelser er blevet gennemført for at bestemme, hvilket materiale eller hvilken kombination af materialer, der kunne frembringe identisk reflektion. Det blev bevist ud over al tvivl, at overfladen må bestå af uigennemsigtige partikler, kun nogle få mikron store. Disse små partikler lå samlet på en yderst speciel måde, hvilket var resultatet af de utallige meteoritnedslag. Når en meteorit eller mikrometeorit ramte, opsendte den små

En parkeringsplads ligner et fata morgana.
Når man kommer nærmere, er den væk.

Sonja Ziemann.

støvskyer. Støvet lagde sig på en måde, som man kan forudberegne matematisk. Enhver partikel er i kontakt med nabopartiklen på et eneste punkt, og partiklernes overfladeeffekt er meget større end effekten af inerti og tyngdekraft.

Den struktur, som måtte blive resultatet, og som kunne fremstilles i laboratoriet, var et porøst stof med mange tomme huller. Det er derfor, at man bruger sammenligningen »marengs« eller »popcorn« for at beskrive overfladen. Optiske observationer alene kunne imidlertid ikke oplyse noget om tykkelsen af overfladen, idet en tykkelse på blot een millimeter ville være tilstrækkeligt til at give de målte optiske værdier.

For at bestemme dybden må man bruge termiske analyser. Afkølingshastigheden under en formørkelse, var blevet målt detailleret, og man bemærkede, at afkølingshastigheden til at begynde med var yderst høj, men senere blev tydeligt langsommere. Da intet jordisk stof har nogen tilsvarende egenskab, konkluderede man, at den målte effekt var fremkommet på grund af varierende tykkelse af den porøse måneoverflade. Mere nøjagtige analyser har vist, at de yngre kratere har tyndere overflade, og generelt kan man sige, at jo ældre overfladen er, jo tykkere er den. Det fremgik også, at i mange områder måtte tykkelsen af overfladen være flere meter tyk for at kunne frembringe de observerede termiske værdier.

Radar-studier har bekræftet, at de ældre områder er svagt bølgede og absorberende, medens de nyere områder er meget ujævne og reflekterer radar-strålerne til mindste detaille. Ujævnheden tyder på klippeområde med en ujævnhed, der svarer til en radar-bølgelængde eller omkring 70 cm. De ældre områder er radar-absorberende til en dybde af mange bølgelængder.

Som konklusion sagde Dr. Gold, at hele overfladen uden tvivl var dækket af et porøst stof, der var mindst een millimeter tyk. Termiske analyser og radarmålinger havde vist, at tykkelsen varierede, men i det store hele var overfladen flere meter tyk. Kun i nogle få yderst ujævne områder var der mulighed for, at overfladen var relativt tynd.

Dr. Gold's syn på måneoverfladens natur, er helt forskellig fra den opfattelse, som NASA gik ud fra, da man konstruerede LEM rumfartøjet. LEM blev konstrueret til at frembringe et overfladetryk af en størrelsesorden på 25-30 lbs. pr. kvadrattomme, et tal, der er i fuldstændig modstrid med de videnskabelige data, som Cornell-videnskabsmanden fremlagde. Med sådanne divergerende synspunkter forstår man bedre, at NASA har sat top-prioritet for den del af rumprogrammet, der skal sende et rumfartøj rundt om Månen.

ej

Flight International 30/1 1964.

Efter Ranger 7.

Det er interessant at se, at konklusionen af de oplysninger, som Ranger 7 tilbagesendte til Jorden, giver et billede, der ikke er meget forskellig fra ovennævnte artikels, idet Ranger 7 fastslog, at måneoverfladen består af et hårdt lag, som måske er porøst, og som er dækket med højst nogle få centimeter støv.

Ligeledes er det interessant at se, hvordan og hvor meget man herfra Jorden kan finde ud af om måneoverfladens struktur på rent laboratoriemæssigt grundlag. Imidlertid er der, så vidt jeg kan se, også store muligheder for, at målingerne alligevel kan være ukorrekte. Men det varer sikkert ikke mange år, før det bliver af- eller bekræftet.

ej

At ovennævnte artikel stadig har aktualitet, viser følgende uddrag af en omtale af USA's sidste måneskud Ranger 7. Det viser også, at før en instrumentbeholder foretager en såkaldt blød landing på Månen, får vi ikke med sikkerhed bestemt overfladens struktur.

».. De første billeder dækkede et rektangulært område på ca. 350×700 km. I den sidste brøkdel af et sekund inden Ranger 7 knustes, tog den nærbilleder af Månen, der dækkede et område på blot få hundrede meter på hver led.

Selv efter at have studeret disse nærbilleder, er videnskabsmændene langtfra sikre på eller enige om, hvorvidt måneoverfladen er stærk nok til, at man kan lande på den med et rumskib. Dr. Gerard Kuiper, som er leder af det hold videnskabsmænd, der undersøger emnet, mener rent personligt, at Månen er dækket med et porøst stof, som kan skjule mange ubehageligheder. Dr. Harold Urey fra University of California, hævdede på den anden side,

at adskillige fotografier af kratere viste, at de havde en hvidlig overflade i bunden. Dette kunne tyde på, at der i bunden af kraterne fandtes et meget hårdt materiale.

Den endelige stillingtagen til fotografierne vil ikke komme, før videnskabsmændene har analyseret deres mange, fine billeder. I mellemtiden vil der blive sendt endnu flere ubemandede rumsonder mod Månen. De mest komplicerede og avancerede maskinerier, som menneskeheden har konstrueret, vil styre mod Månen fra alle vinkler, stikke i dens overflade og kortlægge den med omhyggelighed og tålmodighed, før mennesket selv begiver sig ud på dets ærgerrige rejse gennem rummet!«

Time International, 26. februar 1965.

Hvis jeg må sige noget?

I UFO-NYT for jan.-febr. 1965 har ingeniør Frank Pedersen gjort min ringhed den ære at fremdrage en efter hans mening uheldig udtalelse til »Jyllandsposten«. For at lægge særlig vægt i sin argumentation fremhæver ing. Frank Pedersen senere, at virkelige videnskabsmænd — hvortil han åbenbart ikke regner undertegnede — undersøger en sag til bunds, før de udtaler sig om den.

Havde ing. Frank Pedersen selv efterlevet dette, kunne han rimeligvis helt have sparet sig den pågældende artikel »Videnskabens pligt«. Det i »Jyllandsposten« anførte, som har bragt ing. Frank Pedersen i harnisk, svarer nemlig ikke præcist til, hvad jeg har sagt, hvilket ing. Frank Pedersen kunne have fundet ud af ved en mere tilbundsgående undersøgelse, f.eks. ved at sætte sig i forbindelse med mig.

At min udtalelse er refereret forkert i »Jyllandsposten«, må endelig ikke opfattes som en kritik af den dygtige og alsidige Orla Johansen, med hvem jeg havde en særdeles hyggelig samtale om løst og fast. Desuden har jeg ikke for vane at tage mig selv så højtideligt, at jeg ved denne, så lidt som ved talrige tidligere lejligheder udsender dementi, når en journalist ikke helt præcist gengiver mine udtalelser.

Hverken videnskabsmænd eller andre har *pligt* (det var det famøse ord) til at gøre eller tænke andet, end hvad deres samvittighed byder dem; men hver af os har *ret* til at mene om UFO'er, hvad vi vil, uanset om vi har gennemlæst samtlige mere eller mindre fantastiske beretninger om emnet. I denne henseende må jeg for mit vedkommende sige, at ingen af de efterhånden talrige UFO-beretninger, jeg har fået kendskab til, indebærer noget sikkert vidnesbyrd om rumaktivitet fra fremmede kloder.

For at tage et nærliggende eksempel, berettes der på side 29-30 i det selvsamme nummer af UFO-NYT om en »ikke-jordisk satellit«, der skulle kredse om Jorden. Såvidt det lader sig udrede så lang tid efter, kan det dreje sig om en af de fire dele, hvori den militære amerikanske satellit 1962 ALFA-omicron bevæger sig omkring Jorden, muligvis delen 1962 ALFA-omicron 3. Ifølge de givne oplysninger vedrørende stjernebilleder etc. var bevægelsen ikke stik øst-vest, men snarere — den perspektiviske virkning taget i betragtnign — fra sydsydøst mod nordnordvest.

I øvrigt har vi ingen garanti for, at vi får besked om alt, hvad der sendes op i rummet fra USA og USSR, det være sig med vestlig eller anden bevægelsesretning.

Sammenfattende kan jeg som min opfattelse hævde, at det er bedre at gennemtænke alle mere nærliggende forklaringer, før man søger tilflugt til fantasifyldte postulater. *A. Lundbak.*

Vi takker magisteren for dette indlæg og skal kun gøre opmærksom på en enkelt ting. Magister A. Lundbak må selvfølgelig tro, hvad han vil, men når han udtaler sig offentligt, må det ske på et helt igennem uangribeligt grundlag. Som videnskabsmand og som velkendt person har man større forpligtelser, end den almindelige borger, til ikke at gøre grin med de mennesker, der vitterligt har set noget, som ikke hører til blandt de normalt kendte fænomener (satelliter inclusive). Tak for oplysningen om ALFA-omicron. *(F.P.)*

UFO'er I FORTIDEN

Hvad skete der i Fatima?

af Antonio Ribera.

Nogle år efter århundredskiftet — i 1917, for at være helt nøjagtig — mens krigen stadig rasede, skete der i Fatima, en lille landsby i Portugal ca. 100 km nord for Lissabon, en række mærkelige begivenheder, der på den tid blev fortolket som »mirakler«, men som i dag, betragtet gennem en »UFO-linse« — for at citere R. W. Drake — fremtræder i et helt andet lys.

Disse ejendommelige begivenheder førte til en strid, som består den dag i dag. Når dette resumé nu præsenteres her, er det derfor nødvendigt specielt at gøre *UFO-loger* opmærksomme på, at bestræbelser på at rationalisere, hvad der er mystisk, ikke på nogen måde er et særkende for dem, der er skeptiske over for spørgsmålet om de flyvende tallerkener. — De, der akcepterer de interplanetariske rumskibe, begår måske selv den samme fejl. For disse mennesker er de flyvende tallerkener blevet så antagelige og endog så hverdagsagtige, at det er muligt, at vi — ved at forklare miraklet i Fatima i UFO-vendinger — i virkeligheden forenkler en begivenhed, der er forbundet med et mysterium af guddommelig dybde. Det kunne endog være, at UFOerne selv er mere »mirakuløse«, end mange af os bryder os om at indrømme. Uforklarlig — ud fra vor nuværende viden om UFOer — er således den kendsgerning, at datoen for miraklet i Fatima blev forudsagt med bemærkelsesværdig nøjagtighed flere uger før begivenheden fandt sted.

Et besøg?

For 50 år siden var Portugal et meget tilbagestående land, og de mærkelige begivenheder, der fandt sted i en fjern afkrog af det — blandt analfabetiske, uvidende bønder — fik naturligvis en »religiøs« forklaring, idet overtroen fuldkommen beherskede de portugisiske landdistrikter på den tid. Disse begivenheder blev af den stedlige befolkning fortolket derhen, at det var Den Hellige Jomfru, der havde vist sig. To tusinde år tidligere ville man have udlagt dem som gudernes komme til Jorden, men i begge tilfælde ville de således blive opfattet som besøg af ikke-jordiske væsener, der var særdeles virkelige og hverken særlig »gude-agtige« eller mirakuløse.

M. Agrest, professor i fysik og matematik i Armenien og en velkendt videnskabelig forfatter i Sovjetunionen, har skrevet en meget interessant artikel i »Literatournaya Gazeta« om muligheden af, at planeten Jorden engang i en fjern fortid har modtaget beøg af kosmonauter, der kom hertil fra andre planeter.

Som støtte for denne teori nævner han templet i Baalbek med dets enorme platform (en startrampe?) — og de ejendommelige malerier i Tassili (Hoggar, Sahara), opdaget af Henri Lothe, med »Den store Marsgud«. Han citerer fra Bibelen og fremhæver sin velkendte teori om ødelæggelsen af Sodoma og Gomorra ved en kærneeksplosion. Han henviser til fund af tektitter flere steder på Jorden (Libyen, Indien og Australien) — og til de rester af en ældgammel viden, der findes i gamle overleveringer såsom Maya-kalenderen og de afrikanske Dogoners kendskab til Sirius' mørke ledsager. Ligeledes omtaler han det kendskab, som folkeslagene omkring Middelhavet havde til den tiende Pleiade, der er usynlig for det blotte øje. Han henviser til Mars (den tørre planet) og til Venus (planeten med et ocean) samt til Mars' to satelliter, omtalt af Jonathan Swift i »Gullivers Rejser« og af Voltaire i »Mikromegas«. — Phobos og Deimos blev officielt først opdaget af Asaph Hall i 1877.

Noget tyder på, at visse nyere kendsgerninger bør føjes til den liste, professor Agrest har samlet, — og dette forhold bekræfter den lov, at ensartede kendsgerninger ganske uundgåeligt får forskellig forklaring eller fortolkning, ikke alene afhængigt af den tidsperiode, inden for hvilken de finder sted, men også af den kulturelle baggrund, de bliver forklaret ud fra.

Seks observationer.

Hvis begivenhederne i Fatima omsættes til moderne UFO-sprog, kan vi sige, at observationerne fandt sted i tiden fra den 13. maj 1917 til den 17. oktober samme år. I alt var der seks observationer. Vidnerne var: Lucia de Jesus, 10 år, og hendes fætter, Francisco Marto og kusinen Jacinta Marto, henholdsvis 9 og 7 år. Alle var de fårehyrder. (Til den femte observation var der flere hundrede vidner, og til den sjette 70.000).

Disse børns oplevelser ville i dag blive henregnet til »kontaktberetningerne«, for kontakter var de. I samtlige seks rapporterede tilfælde mødte børnene et »himmelsk væsen« i Cova da Iria, en enorm, nærmest cirkelformet slugt, beliggende 2½ km fra Fatima. På dette sted så de tre børn, mens de ved middagstid samlede deres får sammen, et lysglimt på himmelen. Nogle minutter senere viste en hvid, strålende skikkelse sig i nærheden af et lille egetræ.

Vi må holde den ovenfor citerede regel i erindring: — Hvordan ville et rumvæsen tage sig ud, set med tre uvidende, analfabetiske bønders øjne for 50 år siden i et katolsk land? Ja, de ville naturligvis tro, at det de så, var Den Hellige Jomfru. (Jomfru Maria, om man vil). — Som de senere udtalte: »Den vidunderlige jomfru så ung ud. Hendes klædedragt, snehvid og fæstnet til halsen ved hjælp af en guldkæde, dækkede hele hendes legeme. Et hvidt dække med gylden kant dækkede hendes hoved«. (Dette kunne være en rund, gennemsigtig hjelm, der lignede en helgens glorie). »I nærheden af hænderne — ikke i dem — var der tre rosenkranse af hvide perler«. (Husk de lysende bælter, rumvæsenerne bærer, — ifølge hvad Oscar Linke, Siragusa og andre nutidige kontaktpersoner beretter). »Ansigtet var omgivet af en gylden glorie«.

Nu begyndte en art telepatisk samtale mellem »jomfruen« og de tre børn. Samtalen var åbenbart meget religiøs i sit indhold, men igen må vi minde os selv om de tre børns mentalitet og baggrund, således som deres land var på den tid. De kunne ganske enkelt ikke tiltales i moderne videnskabelige vendinger. (Tænk på den hvide opdagelsesrejsende, der præsenterede sig for de tilbagestående indfødte som »den store hvide gud« i den hensigt at vinde deres ærbødighed — og bibringe dem nogle enkle idéer og sandheder). På den anden side synes der at eksistere en eller anden mystisk sammenhæng mellem flyvende tallerkener og religiøs tro; Bibelen er — som min ven Eugenic Danyans, bibeleksperten, kunne bevise, fuld af uforklarlige forbindelser af denne art, begyndende med selve navnet »galgal«, der anvendes om Jahve, og som betyder »hjul« eller »cirkulær bevægelse« på hebraisk — og sluttende med Sinai-»kontaktberetningen«, som resulterede i de ti bud. Dette er ikke at fornægte Gud, mener Danyans. Han kunne have anvendt budbringere eller engle.

Dette var den første »kontakt«. Den næste fandt sted den 13. juni og var meget lig den første. Denne gang udtalte »jomfruen«, at det ville være hende til behag, om de tre børn lærte at læse.

Den tredie »kontakt« eller »åbenbaring«, som den katolske kirke foretrækker at benævne det, fandt sted nøjagtigt en måned senere. Mange præster, og blandt dem sognepræsten i Fatima, Manuel Marques Ferraira, var skeptiske eller åbenlyst fjendtligt indstillede overfor »åbenbaringerne«. Sognepræsten mente endog, at det kunne være djævelen i egen person, der fristede børnene. Så stærk var fanatismen på den tid, at de stakkels tre børn endog blev indsat i fængsel i adskillige dage. — Ved den tredie »kontakt« sagde væsenet for første gang til børnene, at hun i oktober ville udføre et stort mirakel i den hensigt at overbevise alle.

Den fjerde observation skulle have fundet sted den 13. august, men børnene blev forsinket, idet Vila Novas borgmester, Arturo d'Oliveira Santos, der var frimurer og ateist, kørte dem til Vila Nova de Ourem i en bil. Forud for kidnapningen blev børnene underkastet forhør og trusler. — Dette kan give læseren en idé om atmosfæren på den tid. — Efter en ny »hjernevask« af Senhor Santos blev det tilladt børnene at tage til Cova da Iria den 19. august, men denne gang mødte de uventet væsenet i Valinhos. (Dette betyder »små dale).

Mange vidner.

Den 13. september var der mange vidner, og disse kunne endog se det »skib«, i hvilket væsenet ankom til mødestedet. Ifølge sognepræsten i Leiria, som var et af vidnerne, ankom »jomfruen« i et »aeroplan af lys«, en umådelig kugle, der fløj i vestlig retning med moderat hastighed; den udstrålede et meget klart lys. Nogle andre vidner så et hvidt væsen komme ud af kuglen, der nogle minutter senere gik til vejrs og forsvandt i retning mod Solen. Hvad angår de tre små fårehyrder, så så de også »jomfruen«, som igen sagde, at hun i oktober ville udføre et mirakel synligt for enhver. Denne gang blev fænomenet ledsaget af en klassisk hændelse i forbindelse med UFO-observationer: »englehår«, der faldt fra himlen »som snefnug, der smeltede, idet de nåede jorden«.

Men den vigtigste »observation« havde stadig ikke fundet sted. Den indtraf, som lovet af det himmelske væsen, den 13. oktober og blev set af tusinder af vidner, idet nyheden om, at »noget stort« var under opsejling, havde bredt sig over hele Portugal.

Det, der kendetegner denne observation, minder os endnu stærkere om nutidens tallerkener. Lige fra tidlig om morgenen var alle veje, der førte til Fatima, fyldt med »pilgrimme«, fanatikere, eller slet og ret nysgerrige — og endog ateister (der var på den tid i katolske lande som Spanien og Portugal et stort antal ikke-troende), der tog dertil for at latterliggøre andre. Uheldigvis begyndte dagen med tåge og støvregn. Kl. 11,30 var mellem 50.000 og 70.000 mennesker samlet i Cova da Iria. Blandt dem var mange reportere fra tidsskrifter i Porto og Lissabon. Ved middagstid begyndte underet med Solen: Solen skinnede gennem skyerne (det regnede voldsomt på det tidspunkt) — og begyndte at danse!

Men lad observationen blive forklaret af et velkvalificeret vidne: Professor Almeida Garrett, en fremstående videnskabsmand, professor ved Coimbra universitetet, som var blandt menneskemængden: »Det regnede voldsomt, og alle var gennemblødte. Pludselig skinnede Solen gennem det tætte skylag, der indtil da havde skjult den. Alles blikke rettedes mod den, — den så ud som en skive af en ubestemmelig kontur, — den blændede ikke. Jeg synes ikke, den kan sammenlignes med en mørk, sølvskinnende skive, som alle i Fatima senere udtalte. Nej, snarere besad den en klar, skiftende stråleglans, som man kunne sammenligne med en perles. Den lignede et blinkende hjul, — dette er ikke poesi, jeg har set det med mine egne øjne. Denne skinnende skive begyndte pludselig at rotere. Den roterede med voksende hastighed. Pludselig begyndte skaren at skrige i angst: Solen, der hele tiden drejede rundt, begyndte at falde mod jorden, rød, blodig, og truede med at knuse alle under sin brændende vægt —«.

Et lokalt fænomen.

Da skiven, der hele tiden roterede, sænkede sig mod skaren, følte mange mennesker en stikkende fornemmelse ledsaget af hede. Fra et sted 12 km fra Fatima så andre vidner også »Solen danse«, men astronomiske observatorier over hele verden havde ikke set noget bemærkelsesværdigt den dag. Dette betyder, at det var et lokalt fænomen, — et fænomen, der fand sted i meget lav højde (formentlig kun nogle få hundrede meter over jorden), og kun var beregnet at skulle ses af forsamlingen, der var til stede i Fatima, — i den hensigt at gøre indtryk på dem.

I vor tid, i et ganske andet åndeligt klima, og hvor meget peger hen på tidligere besøg på Jorden af væsener, der ikke er af denne verden (ikke overnaturlige væsener, men væsener der af udseende ligner os, men er i besiddelse af en intelligens og en teknisk kunnen, der langt overstiger, hvad vi formår), kan de ejendommelige hændelser i Fatima betragtes i et andet, et mere afslørende lys. Måske var besøget i Fatima et af deres sidste forsøg på at kontakte os i større målestok; måske venter de tålmodigt på, at den dag skal komme, hvor vi kan stå ved deres side som deres ligemænd (eller som disciple) og ikke længere som tilbagestående indfødte, der konfronteres med »de store hvide guder, som er kommet ned fra himmelen —«.

Kilde: Flying Saucer Review, marts-april 64.

—/SL

Begivenhederne i Fatima har, lige siden de fandt sted i 1917, været ivrigt diskuteret og omstridt i katolske lande, mens de ikke er særlig kendt i protestantiske lande. Sagen har i øvrigt en fortsættelse — og er for den sags skyld stadig ikke afsluttet. I de forløbne år har Lucia — der i hvert fald endnu i 1963 levede i bedste velgående som nonne —

fra tid til anden offentliggjort noget af det, hun fik at vide af »jomfruen«. Det har vist sig for en stor del at være forudsigelser eller advarsler om kommende begivenheder, hvoraf mange også ganske rigtigt er indtruffet (2. verdenskrig, Rusland som stormagt m.m.). I dag mangler kun den sidste del af budskabet. Det blev nedskrevet (senere, da Lucia havde lært at læse og skrive) og deponeret i forseglet kuvert hos den stedlige biskop, idet det var »jomfruens« ønske, at disse oplysninger ikke måtte komme frem før år 1960.

Kuverten blev åbnet, da tiden var inde, men endnu i 1963 var indholdet ikke blevet offentliggjort, og så vidt det er redaktionen bekendt, er det stadig ikke sket. Dette sidste budskab kendes formodentlig stadig kun af tre mennesker: Lucia, den i 1960 fungerende biskop for Fatima-distriktet — og Paven, der naturligvis blev orienteret. Man kan kun gisne om indholdet, — og det vil vi hellere overlade til læserne selv; — men én ting står fast: Pavedømmet har endnu ikke fundet tiden moden til en offentliggørelse!

Såfremt der blandt UFO-nyt's læsere findes katolikker eller andre, der har studeret »Fatima-miraklerne«, vil de bemærke, at Ribera's artikel indeholder visse mindre unøjagtigheder, samt at mange detaljer overhovedet ikke er omtalt. (Der er skrevet adskillige hele bøger om emnet). Disse mangler er imidlertid fuldkommen uden betydning i denne forbindelse, artiklens formål taget i betragtning.

Men har Ribera så ret i sin udlægning?

Også dette må læserne hver især tage stilling til, men der er unægtelig meget — især i professor Garret's beskrivelse af den sidste observation — der i påfaldende grad leder tanken hen på nutidens tallerkenobservationer, således som de beskrives, når de er foregået på nærmere hold:

Den roterende, lysende skive.

Lyset forandrede sig — og blændede ikke.

Hverken Ribera's eller andre beretninger, vi er stødt på, nævner nogen lyd.

Den prikkende fornemmelse.

Fald af »englehår« ved 5. observation.

Hertil kan lægges, at de citerede udtalelser må formodes at være fremsat længe inden beretningerne om flyvende tallerkener var begyndt at dukke op.

Når der til trods herfor er så påfaldende mange lighedspunkter, bliver det nok vanskeligt at komme uden om, at Fatima-miraklet må have været et fænomen af samme art som nutidens tallerkener. — Eller omvendt. *Børge Jensen.*

Hvem var det?

I Gerald Pawles bog »Churchill i Krig« findes et afsnit omhandlende øvelse med C.D.L.-kampvogne, hvis særlige egenskab var, at de ved hjælp af et nyt projektørsystem var i stand til om natten at blænde fjenden totalt.

Afsnittet slutter siden 244 med følgende:

»Enden på C.D.L.-historien hører til et senere kapitel, men en mærkelig og hidtil uopklaret episode ude i det øde hedeterræn vil det nok være rimeligt at gengive her. De sikkerhedsforanstaltninger, som omgav alle sider og faser af hele C.D.L.-projektet, blev gennemført med største strenghed, og hele øvelsesområdet bevogtedes omhyggeligt af et vældigt opbud af vagtposter. Det var derfor meget vanskeligt for nogen uvedkommende bare at nærme sig dets udkant uden at blive opdaget, endsige snige sig ind på øvelsesområdet.

En nat, da kampvognene var ude på en øvelse, og der blev givet ordre til at tænde projektørerne, så alle kampvognsbesætningerne klart og tydeligt en høj, ubevægelig skikkelse, som stod og iagttog dem fra en lille beplantning oppe på en bakke i nærheden af Emperor's Lodge, en del af området, som bevogtedes særlig skarpt.

Alle kampvognene gjorde holdt. Nogle få øjeblikke stirrede besætningerne i vantro forbløffelse op mod skikkelsen. Men så forsvandt den pludseligt. Kampvognene startede i et nu og jog i halsbrækkende fart frem mod stedet, men da de nåede beplantningen, var der ingen levende sjæl at se.

Få nætter senere dukkede den ensomme iagttager atter op — kun for igen at forsvinde lige så hurtigt og uforklarligt som første gang, så snart forfølgelsen satte ind. I den følgende tid lå oppe på kampvognene, hver gang de begav sig ud i øvelsesterrænet, bevæbnede mænd rede til at springe ned og gennemsøge beplantningen, men den mystiske fremmede blev aldrig fundet«. *X.P.*

BREVKASSEN *Løst og fast om UFO-sagen*

Vore læsere er velkomne til at skrive til os, hvadenten de har synspunkter at fremføre — eller ønsker at stille spørgsmål i forbindelse med UFO-sagen. Skønner vi, at det forelagte kan have interesse for en videre kreds, bringer vi det her i BREVKASSEN. Ellers svarer vi direkte pr. brev. Hvis en indsender ønsker sit navn tilbageholdt, skal det blot meddeles os; — et pseudonym kan eventuelt foreslås. Anonyme breve besvares ikke. — Da redaktionen af UFO-nyt slutter ca. 30 dage, før bladet udkommer, bedes man ikke være utålmodig, hvis fremsendte indlæg eller spørgsmål ikke er med i førstkommende nummer. Hvis et spørgsmål bliver besvaret af et andet medlem af redaktionen, end det oprindelig er sendt til, er det et udtryk for vort ønske om at fremskaffe de bedst mulige svar til læserne. — UFO-sagen har mange sider, og vi kan jo ikke alle være lige godt inde i al ting.

REDAKTIONEN.

Hr. redaktör.

I et skrift jeg er blitt tilsendt fra SUFOI, står det, at major Mantell oppfant uttrykket flygende tallerken. Det er ikke riktig.

Den 14. september 1908 fotograferte David Packer en tallerkenformet gjenstand i nærheten av Nothfield i Worcesterfield.

English Mechanic offentliggjorde fotografiet og kaldte gjenstanden flygende tallerken.

Det er noe jeg gjerne vil benytte anledningen til å spörre om. I George Hunt Williamsons bok: Den glemte vej til planeterne, tales det om kjempene som levde på jorda for en milliard år siden. Jeg har også hört om dem fra andre kilder.

På en bergvegg et sted i USA er det funnet en tegning som av vitenskapsmenn er beregnet til å ha blitt laget for 40 millioner år siden.

Jeg har også hört om forsteinete fotspor som er blitt funnet, og skjelletter i 12 fot lange steinkister.

Det som forundrer meg litt er hvor Williamson har hentet de detaljerte opplysninger om deres underjordiske byer o.s.v.

Jeg vil også gjern vite hvor han har fått opplysningene om de seks ugudelige, og litt om Williamsons tidligere skriverier?

Ærbödigst *Jon-Ingar Haltuff.*

Det er helt korrekt, at udtrykket »de flyvende tallerkener« ikke er opfundet af kaptajn Mantell. Udtrykket stammer fra den amerikanske forretningsmand Kenneth Arnold, som i slutningen af 1947 efter en observation af en formation UFO'er karakteriserede fænomenet som en formation »flyvende tallerkener«. Dem greb pressen i flugten!

George Hunt Williamson er en meget omstridt person. En del mennesker går meget varmt ind for ham og tager ham i forsvar, mens andre lige så fanatisk angriber ham og beskylder ham for at være svindler. På en måde deler han skæbne med flere andre fremtrædende personligheder i UFO-sagen, og dette er nok en af minussiderne ved arbejdet med UFO'erne. Man beskæftiger sig for meget med personerne i stedet for at hellige sig stoffet og de tanker, som samme stof kan give anledning til.

Det kan derfor være svært at finde frem til den fulde sandhed, når man kommer ind på spørgsmålet om de kilder, der står bag de bøger, G. H. Williamson har skrevet. M. h. t. »Den glemte vej til planeterne« kan jeg dog sige så meget, at flere arkæologer har arbejdet med de samme fænomener. Han kan have hentet en del af stoffet fra disse arkæologer, men der er ingen tvivl om, at han angående »kæmperne« har bygget på en del gamle overleveringer, som stadig lever i bedste velgående i Syd-

og Mellemamerika. Jeg kan i øvrigt oplyse, at det ikke kun er i Amerika, man har beretninger om kæmper; de findes hos mange folkeslag over hele kloden.

De 40 millioner år gamle tegninger har været omtalt flere gange i pressen, men jeg kan ikke oplyse, om der på nuværende tidspunkt er udkommet noget videnskabeligt værk om dette fund.

De forstenede fodspor og de 12 fod lange skeletter er omtalt af flere arkæologer, bl. a. i forbindelse med gamle sagn fra Tibet, men jeg kan blot ikke på nuværende tidspunkt huske titlerne på de værker, hvorfra jeg har denne viden.

Frank Pedersen.

Man kunne tilføje, at Williamson har tilknytning til visse »okkulte broderskaber«, og det er os ikke muligt at afgøre, hvor stor en del af hans påstande, der kan føres tilbage til disse broderskabers »lære«, og hvor meget der stammer fra andre kilder. — Det har været hævdet, at Williamson er identisk med den »Broder Philip«, der har skrevet bogen »Secret of the Andes«, der nærmest må betegnes som ren okkultisme — med »budskaber« fra de traditionelle »mestre«. Vi ved ikke, hvorledes dette forholder sig, men det er ikke tilfældigt, at kun én af Williamsons er blevet oversat. Flere af de øvrige bøger, han har lagt navn til, virker meget overspændte. — Se i øvrigt artiklen om Williamson i vort nov.-dec. nummer 1964, der ikke lover alt for godt m. h. t. Williamson's hæderlighed, hvis den er rigtig.

Børge Jensen.

Hr. Rolf Reiersen, Norge, har sendt os et brev med følgende to spørgsmål:

1. Kan man kjøre fra sitt eget lys på samme måte, som man kjører fra lyden?

Rent umiddelbart kunne man nøjes med at svare nej, for der findes endnu ikke noget fartøj, der kan bevæge sig med hastigheder større end lysets, men da der sikkert ligger noget andet og mere dybsindigt bag spørgsmålet, bliver svaret meget mere kompliceret. Vi ville ikke på den korte plads, der er til rådighed, kunne svare helt og fuldt, idet vi ville komme ind på visse kvantemekaniske betragtninger. Vi skal prøve ved en senere lejlighed at tage dette spørgsmål op i en særlig artikel.

Frank Pedersen.

2. Ett annet spørsmål jeg har lurt på, er om det kan tenkes at det har eksistert inteligente skapninger på jorden før den nåværende generasjonens tidsregning fra Adam og Eva's tid? Vi kan ta Adam og Eva som de første mennesker på jorden. Kan det tenkes at det har levd skapninger (mennesker) på jorden i mill. år før deres tid, og at disse skapningene har utslettet jordens grøde og befolkning med f. eks. atomkrig, og at bare en liten gruppe mennesker overlevde?

Den officielle videnskab har hidtil ment, at mennesket nedstammer fra dyrene, — og den mener det vel stadig. Derfra har vi så udviklet os op gennem stenalderstadiet o.s.v., og først inden for de sidste måske 10.000 år har der eksisteret civilisationer i egentlig forstand. Man kan jo for så vidt tænke sig alt, og man kan da også tænke sig den mulighed, at det, som vi tror er vor menneskeheds samlede historie, i virkeligheden kun er foreløbig sidste kapitel af en meget længere historie. Man kunne tænke sig, at der tidligere har eksisteret civilisationer og kulturer, der har været meget længere fremme i udvikling, end vi er i dag, — at man endog har haft rumfart og har kendt til atomkraft og meget mere, og at den »stenalder«, som videnskaben anser for — om man så må sige — civilisationens begyndelse, i virkeligheden kun er en overgangstid, hvor nogle få overlevende måtte begynde forfra, efter at næstsidste kapitel eller civilisationsperiode var gået under i en eller anden form for katastrofe.

Tænke sig det kan man sagtens, — men dertil kommer, at der er mange ejendommelige kendsgerninger jorden over, der tyder på, at der virkelig har eksisteret civilisationer på tidspunkter, der ligger langt forud for, hvad man ellers regner med. Vidnesbyrdene herom findes inden for arkæologi, folklore o.s.v., og mange af dem har i tidens løb været nævnt her i bladet samt i UFO-litteraturen. Alle disse mange ejendommelige, hidtil upåagtede kendsgerninger åbner imidlertid også i en anden henseende nye perspektiver nu, da de ses med »rumalderens« øjne: Man kunne — nu — også tænke sig den mulighed, at menneskene på jorden oprindelig er blevet landsat fra andre planeter, og beretningen om Edens Have kunne i så fald have forbindelse hermed.

Børge Jensen.

Endvidere er der indløbet følgende spørgsmål:

Jeg er netop blevet færdig med at læse »The UFO-Evidence« fra NICAP —. Her er beviser for alle pengene. Hvad der slog mig mest, var den ringe omtale, Adamski havde fået. Eneste fundne punkt er side 89 pkt. 20, hvori Adamski angribes for forskellige ting. I forbindelse hermed vil jeg gerne vide, om Adamski har knyttet nogle kommentarer dertil? Hvis ikke, har redaktionen noget at bemærke? *O. H. Nielsen.*

Adamski svarer af princip ikke på angreb eller anklager mod hans person, idet han har den indstilling, at han har andre og vigtigere opgaver end at deltage i en polemik omkring hans person, samt at han kun har til opgave at fortælle menneskene, hvad han ved og mener er sandhed. Hvad menneskene så vil gøre med de sandheder, han giver dem — ja, det er fundstændig op til hver enkelt — det blander han sig ikke i.

Men hans venner rundt omkring i verden tager af og til til genmæle, når det bliver for groft. Således rettede NICAP for nogle år siden skarpe angreb mod Adamski og sendte »bevismaterialet« til de forskellige UFO-organisationer rundt omkring i verden. Det medførte blandt andet, at den svejtsiske UFO-organisation frasagde sig Adamski. Herhjemme besvarede Frank Pedersen angrebene i en redegørelse, der blev udsendt til alle vore daværende medlemmer. I et brev til NICAP redegjorde Frank Pedersen for vor stilling, der blandt andet mundede ud i den konklusion, at hele »beviset«s opsætning og fremstilling var i strid med enhver form for europæisk retsopfattelse, og at vi derfor ikke kunne anerkende dette.

NICAP anerkender, så vidt vi ved, ikke én eneste kontaktberetning. De undersøger ganske vist dem, de får mulighed for at undersøge, men da en kontaktberetning ifølge sagens natur meget vanskeligt lader sig bevise, er endnu ingen blevet anerkendt. I en bog som »UFO-Evidence«, hvor alle beretninger er vidnefaste eller bevist på anden måde, hører kontaktberetningerne efter vor mening heller ikke hjemme. For øvrigt omfatter »UFO-Evidence«, som De sikkert har bemærket, næsten udelukkende amerikanske tilfælde, som NICAP selv har haft mulighed for at efterforske. Derfor er Allinghams historie og billeder vel sagtens ikke nævnt.

Leif Pedersen.

☆

Der skrives så meget om de kosmiske love. Hvor findes de opnoteret og hvordan lyder de? B.J.

Det er vistnok, hvad man kalder et par særdeles gode spørgsmål, og der er ingen tvivl om, at det er problemer, der i tidens løb har plaget mange læsere. For at De nu ikke skal tro, at vi vil snakke os fra det, så lad os sige med det samme, at Børge Jensen h a r skrevet et svar. Det er imidlertid ikke altid, at et kort spørgsmål kan klares med et kort svar;— hvis man da ikke vil nøjes med en kvart sandhed og en sludder for en sladder. I dette tilfælde fylder svaret så meget, at vi vil bringe det som selvstændig artikel, — og derved er vi desværre blevet nødt til at gemme den til næste nummer. Til gengæld lover vi Dem — et svar! Frank Pedersen.

OBSERVATIONER

UFOer over Skandinavien.

Siden den 31. december er der indkommet 25 rapporter samt én detektorvarsling. Rapporterne fordelte sig med 1 fra 1955, 1 fra 1962, 1 fra 1963, 15 fra 1964 samt 7 fra 1965.

Den første rapport er ca. et år gammel. Den 5. april 1964 var hr. KR ude for at lufte sin hund. Det var sent på aftenen, klokken var 2256. Observatøren fik tilfældigt øje på et objekt, der lyste

blændende op på den sydlige himmel. Observationen foregik i Fredericia, og objektet kom fra Bæltet. Objektet var cirkelrundt og lyste blændende hvidt i midten, medens kanten hele vejen rundt lyste i alle spektrets farver. Det så ud, som om det var kanten af objektet, men det kan også have været en korona uden om objektet. Genstanden roterede om sig selv. Efter at have været standset op et øjeblik, fortsatte objektet sin vestlige kurs og gik ud af observatørens synsfelt.

En af de interessanteste rapporter, som vi har modtaget i den senere tid, kommer fra Bygholm ved Horsens, og den er fra den 8. juli 1964. Vi har tidligere bragt en omtale af en observation fra samme tidspunkt, nemlig i UFO-nyt nov.-dec. samt (mere omfattende) i UFO-nyt Junior fra november. Desuden har observationen været omtalt i en del af dagspressen. Det interessante er, at det sandsynligvis er de samme objekter, som er blevet observeret.

Hr. Aa. C. Eriksen var den 8. juli ude for at lufte sin hund. Klokken 2330 fik han øje på to store, luerøde objekter, som i ganske lav højde gik i vestlig retning over landsbyen Hosby. Derefter lavede de et udvendigt loop og fortsatte i en bue mod skoven. Medens de var på toppen af denne bue, forsvandt deres lys for en tid, og da sås de som faste, blågrå legemer. Dernæst foretog de endnu et udvendigt loop, stadigvæk i ganske lav højde, og fløj ind over skoven. Her lyste de stærkt op flere gange. Når lyset kom langsomt, blev det rødt, og når lyset kom hurtigt, blev det klart. Hver gang objekterne accellererede, skiftede de farve. Når lyset blussede op, sås ovenover og nedenunder objektet hvad man kan kalde »stråle-spidser«. Det vil sige, at de i forvejen ellipseformede objekter nu fik snurretop-form. Bortset fra de kraftige ændringer i lysstyrke og farve i forbindelse med manøvrerne, var lyset fra objekterne konstant. Lysstyrken var stærk, men ikke blændende.

Observatøren troede først, at det var fly. Da objekterne imidlertid var lydløse, tænkte han, at det var en eller anden fremmed nation, som havde sendt en eller anden form for spionagefly ind over Danmark. Hr. Eriksen tilkaldte sin kone, som så objekterne i fire minutter, inden de efter 15 minutters observation forsvandt mod sydvest i retning af Rosenvold.

Observatøren anslår objekternes størrelse til ca. 10x3 meter. Måske op til 15x5 meter. Da objekterne var nærmest observatøren, var de ca. 300 meter væk.

To måneder senere, den 8. september kl. 1955 kører hr. V. Ellebæk sin taxa ad Harrild-vejen, 10 km sydvest for Nibe. Pludselig bliver himmelen oplyst meget kraftigt, og imellem skyerne ser observatøren et stort, ellipseformet objekt med en lille kuppel foroven. Objektet lyste stærkt grønt. Foran objektet så en ellipseformet, lysende, fosforfarvet ring. Dens akse var vinkelret på objektets akse. Efter 4-5 sekunders observation dykkede objektet ned i en sky og forsvandt. Hr. Ellebæks passager nåede blot at se et grønt lysskær i skyerne.

Den sidste rapport er fra Aalborg, fra den 23. februar kl. 1842. Observatøren, hr. Nielsen, beretter følgende:

Jeg befandt mig sammen med min hustru og min 16-årige datter ved vort hus i det sydlige Aalborg. Det var stjerneklart og næsten vindstille, og der var ingen støj fra jetjagere eller lignende.

Kl. 1842 blev jeg pludselig opmærksom på en ret stærktlysende, orangefarvet genstand, som fløj med stor hastighed lavt over horisonten over det østlige område af byen med retning fra nordvest mod sydøst. Jeg gjorde straks min hustru og datter opmærksom på iagttagelsen, som de herefter fulgte sammen med mig. Genstandens hastighed var for mig at skønne enorm, og jeg lyttede efter motorstøj, men der kom ikke en lyd fra den. Da vi havde iagttaget objektet i nogle sekunder, så vi, at en tilsyneladende langt mindre genstand fløj ovenover i samme retning. Den lyste skarpt blåhvidt og synede som en fiksstjerne af mellemstørrelsen, blot stærkere lysende. Jeg vil antage, at den mindste genstand var af samme slags som den store, blot meget højere oppe. Nogle sekunder efter forsvandt den store genstand for vort blik, idet den kom bagved to naboejendomme, som ligger 50 meter fra vort observationssted. Vi blev dog ved med at se i retningen, og nu kom det store objekt atter til syne efter at have passeret husene; nu havde det imidlertid retning fra nordøst mod sydvest, og det slog mig, at genstanden, som kun havde været borte fra vort blik i nogle få sekunder, på dette øjeblik haved foretaget en drejning på ca. 90°. Efter drejningen iagttog vi objektet i endnu nogle sekunder,

hvorefter det forsvandt for vort blik i sydvestlig retning, dækket af bakken ved Mariendals Mølle. Da vi herefter skulle til at se efter den lille genstand, var denne forsvundet i stjernemylderet.

Hver dag er jeg vant til at iagttage jetflyene fra Flyvestation Aalborg. Jeg har også mange gange set satellitter, men denne genstand var ingen af delene.

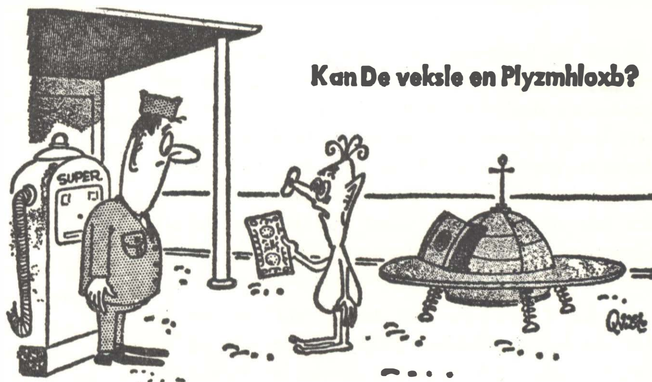
De øvrige rapporter var fra Hals, Borup, Pejrup, Kolding, Stubbekøbing, Aarhus, Hurup, Vejle, Arden, Brøns samt Fredericia.

Detektorvarslingen var fra Korup på Fyn, hvor detektoren ringede den 21. januar. Der var (som sædvanlig) overskyet og intet blev observeret.

ej

Virkelighed eller fantasi i Felling,

Northumberland, England?

—Lysglimt.. høj summen om natten.. små grønne mænd, der jager hinanden rundt om høstakke.. ægformede flyvende objekter.. Nej, nisserne er ikke sluppet løs, og det er ingen irlænder, der fortæller denne skrøne — bare de gode indbyggere i Felling. Det fortælles nemlig rundt om på Leam Lane godset, at flyvende rumfolk benytter området til manøvrer. Rapporterne bliver sådan ved, at en organisation har iværksat en hel undersøgelse. Aktivitetens centrum er Hopedene Avenue, hvor hovedparten af beboerne har hørt en kraftig summende støj, og til dato er ingen fremkommet med en logisk forklaring på den. En af dem, som har set det flyvende objekt, er 13-årige Keit Bell. Han fortalte i aftes: »Sent en aften stod jeg og kiggede ud af Vinduet, da der kom et vældigt glimt på himlen. Så blev et ægformet flyvende objekt med et lyst skær synligt. Jeg så det to gange, før det fløj væk«. Keith's moder nægtede i begyndelsen at tro på ham, men så senere med sine egne øjne de samme glimt, som lyste hele deres stue op. »Jeg blev forfærdet«, sagde hun. Og de små grønne mænd? De blev set af 14-årige David Wilson. Han fortæller: »Jeg så flere små, grønne væsener omkring 2 fod høje løbe rundt om en høstak på en gård nær godset«. Undersøgelser foretages af »Tyneside UFO Society«, der udsendte en foreløbig rapport i aftes. Mr. J. T. Otley fortæller: »Mens vi påskønner, at sagen dysses ned, fordi der er en del fri fantasi iblandet, tror vi dog, at disse lys og den summende lyd, som så mange mennesker har hørt, på en eller anden måde hænger sammen. Vore undersøgere har fundet, at mange fornuftige mennesker har hørt denne støj, og den unge David Wilson omtales af sine forældre og venner som en pålidelig dreng, der ikke kunne have opdigtet den slags«.

Kilde: »The Journal«, Newcastle-upon-Tyne, England, 9.6.-64. N. I. C. A. P. Reporter, december 1964. *-/PN*

Hvad er nu dette? — Det må da bestemt være et udslag af »agurketiden« i det ellers så flegmatiske England! — Eller?? — Historien har imidlertid en fortsættelse, idet en lignende beretning nogen tid senere fremkom fra en helt anden del af England, nemlig Liverpool. Men heller ikke nok med det: — Vi gengiver nedenfor den seneste rapport fra det omtalte »Tyneside UFO Society«: BJ

Vendte de små mænd tilbage til Liverpool?

Siden min sidste rapport har jeg modtaget indberetninger, der viser, at heller ikke »Nisse-jagten i Jubilee Park« i Liverpool var det sidste i sagen om »de små mænd«. Det ser ud til, at hele historien har gentaget sig godt en uge senere.

Beretningen om »nisserne« i parken blev offentliggjort i »Liverpool Echo« den 2. juli 1964. Den fortalte om, hvordan tusindvis af børn havde deltaget i en storstilet jagt på nogle »små grønne mænd med hvide hatte, som man havde set kaste sten og små jordklumper efter hinanden« ude på bowlingbanen den foregående aften (1.7), — og at dette var anden aften i træk, at jagten foregik. Den mest betydningsfulde del af rapporten hævdede, at en kvinde, der bor i Crosby, Liverpool, havde set »mærkelige objekter glimte på himmelen, idet de kom susende ind over byen ude fra det Irske Hav« natten til den 1. juli.

Den 12. juli rapporterede »The People« som følger:

Kirkegårdsoptøjer, da børn jagtede nisser.

En præst fik sig et billigt grin, da nogle børn begyndte at lede efter nisser på hans kirkegård. Grinet forsvandt imidlertid et par timer senere, da 500 ynglinge trampede rundt på kirkegården på jagt efter de små folk.

Og de vil simpelthen ikke blive væk. Børnene i Kirkby ved Liverpool fortsætter eftersøgningen, ligegyldig hvad man siger til dem. De vender tilbage igen, hver gang politiet har jaget dem bort; — og der er masser af børn i Kirkby. — Det er den by i England, der har den højeste fødselsprocent.

»Vær nu flinke of bliv borte. Der er ingen nisser her!« — appellerede i går pastor John Lawton, sognepræsten ved den belejrede kirke i Kirkby.

Han udtalte: »Det begyndte for et par aftener siden, da kirkegården blev invaderet af ca. 200 unge mennesker. Til at begynde med tog jeg mig ikke af det, — men der blev ved med at komme flere. Og de er alle sammen ganske overbeviste om, at det er rigtigt. Hvis vi kunne finde ud af, hvor rygtet stammer fra, kunne vi måske også få bragt alt dette til ophør«.

Politiet sagde i går: »Vi har måttet rykke ud til kirkegården adskillige gange inden for de sidste 48 timer for at jage børnene bort, — men hver gang kommer de tilbage. Hele denne sag er efterhånden ved at være temmelig irriterende. Adskillige børn, der var meldt forsvundet hjemmefra, er blevet fundet der«. Citat slut.

Man kan ikke bebrejde den tilfældige læser, hvis han får sig en hjertelig latter efter at have læst denne historie. Når alt kommer til alt, har de små væsener altid dukket op fra tid til anden, — og hvorfor skulle nutidens børn være anderledes? Og hvordan skulle nogen dog kunne finde på at sætte denne historie i forbindelse med flyvende tallerkener, når aviserne meget bekvemt har glemt at nævne, at der var mærkelige objekter på himmelen over netop den egn et par dage i forvejen?

Hvis man på den anden side er et af de mennesker, der er interesseret i flyvende tallerkener, er der et eller andet, der siger »klik«, klokken ringer, og man bliver klar over, at denne sag er værd at undersøge nærmere.

Min egen undersøgelse afslørede mindst tre observationer over området umiddelbart forud for kirkegårds-jagten.

Fredag den 3. juli så en fru M. F. fra Hunts Cross et eller andet på himmelen, hvilket fik hende til at skrive følgende brev til »Liverpool Echo«, der offentliggjorde det den 9. juli:

»Er der nogen, der har set det mærkelige objekt på himmelen omkring kl. 2315 fredag aften? Liggende i min seng så jeg en kraftig stjerne, der pludselig begyndte at bevæge sig langsomt men sikkert mod højre — set fra mit opholdssted. Jeg tilkaldte min 17-årige søn, som ligeledes var forbløffet; — dette ikke i mindre grad, da »stjernen« efter at have bevæget sig en strækning, der for os så ud som »et par meter« hen over himmelen, pludselig ændrede kurs, svingede i en halvcirkel-formet bue og bevægede sig tilbage den vej, den var kommet.

Det er en stor fordel i livet, om man gør de fejl, man kan lære noget af, så tidligt som muligt.

Winston Churchill.

Vi iagttog begge dens bevægelse, indtil den forsvandt bag tagene, og mens den bevægede sig i retning af Runcorn, skiftede dens farve fra strålende sølvfarvet til skrigende rødt. Vi kunne ganske bestemt se et signal, der med mellemrum blinkede fra den. Det var afgjort ingen flyvemaskine«.

Et brev fra hr. og fru Oldrid, Birnam Road 31, Wallasey, ligeledes offentliggjort i samme avis, lyder:

»Kl. 2328 lørdag aften så min kone og jeg et klart, stjernelignende lys bevæge sig langsomt over Seacombe og tværs over floden til Liverpool. Det var lydløst og alt for langt nede til at være en stjerne. Vi iagttog det i fulde 5 minutter«.

Den følgende nat (5. juli) var der igen mystiske lys over Liverpool-egnen. »Liverpool Echo« fra den 6. juli rapporterede:

Set over Aintree. — Mystiske lys på himmelen.

To mystiske objekter på himmelen blev i nat set af en mand fra Aintree. Hr. John Eaves, Eastbourne Road 14, Aintree, fortalte i dag »Echo« følgende:

»De to objekter var meget klare ligesom stjerner. De bevægede sig i en lige linie fra Liverpool mod Preston. Det var afgjort ikke flyvemaskiner, og de var afgjort ikke højt nok oppe til at være stjerner«.

Adskillige andre mennesker på Aintree-egnen havde set dem, sagde han. Han fik øje på dem kl. 0110, mens han spadserede ad Aintree Lane.

Både Liverpool lufthavn og Bidston observatorium har modtaget rapport om objekterne, men ingen af dem kunne i dag give nogen forklaring.

Til afrunding af dette hændelsesforløb finder vi, at et stationært objekt blev set over Crosby ved Liverpool den 12. juli, dagen efter kirkegårds-episoderne. »Liverpool Echo« fra den 13. juli skriver:

Var det et rumfartøj eller blot et stjerneskud?

Dette spørgsmål har hr. James Cassidy, Derwent Road 7, Crosby, stillet sig selv i dag. Omkring kl. 2325 i aftes så hr. Cassidy, mens han stod ved sin hoveddør, et stillestående objekt på himmelen.

»Den eneste måde, jeg kan beskrive det på«, sagde hr. Cassidy i dag, »er, at det så ud som en meget, meget klar stjerne. Det stod stille i omkring 10 minutter og bevægede sig derpå bort i nordnordøstlig retning«, tilføjede han.

Hr. Cassidy, der er 23 år og ingeniør, sagde, at det var en hel del klarere end en normal stjerne. »12 af mine naboer var også vidner til det«, sagde han.

Der har også været rapporter om objekter, der er set over andre dele af Mersey-egnen og øen Man inden for den sidste uge.

Vi har altså nu følgende kronologiske hændelsesforløb:

Beg. af juni: »Små mænd« ved Felling i Nordengland.

1. juli: Kvinde ser mærkeligt objekt suse ind fra det Irske Hav; — jagten efter »små mænd med hvide hatte«.

3. juli: Mystisk lys over Liverpool.

4. juli: Et andet lys, der bevæger sig over Liverpool.

5. juli: Flere mystiske lys over Liverpool.

9., 10. og 11. juli: Den anden serie af jagter på »små mænd«.

12. juli: Endnu et objekt over Liverpool-området.

Det synes at være slutningen på den historie. Ikke flere rapporter fra Liverpool, — men hvad er dette? — Nisser rapporteret i Belfast i september! — Slap blot af: — Ifølge »Daily Express« fra den 12. september kan følgende historie bare betragtes som en god gammel irsk skrøne:

Hvordan Robin Hood blev forvandlet til en nisse.

Den 39 tommer høje nisse fra Tamar Street blev indfanget i går. Tre nætter efter hinanden samlede rygterne om den store, ophidsede menneskemasser i East Belfast Street.

I går blev »nissen« identificeret som den seksårige Jimmy Hughes. Det var Jimmy's Robin Hooddragt, der startede hele forvirringen. En aften for fire dage siden havde han den på, da han legede i et forfaldent, tomt hus i nærheden af Witham Street, hvor han bor.

Politiet jagede ham bort, og han skjulte sig i noget højt græs. Alt, hvad der skulle til for at starte rygtet, var en tilskuer med en temmelig livlig fantasi — og en flok godtroende tilhørere. Og begge del fandtes. Menneskemasser samledes i Tamar Street hver aften, og i torsdags blev politiet tilkaldt for at sprede dem. To brandsprøjter hjalp til. En ambulance, der skulle bringe fru Bowers på hospitalet,

brugte en halv time i forsøg på at komme igennem gaden.

Fru Doreen Somerville, boende i Tamar Street, udtalte: »Man skulle ikke tro det muligt i det 20. århundrede. De fleste var børn og unge mennesker, men jeg var lamslået over antallet af voksne mænd og kvinder. — Fire teenagere på muren bag vor have sad og ventede på nissen, sagde de. Så hørte jeg nogen sige, at der sad fire nisser på min havemur. Min 10-årige datter Molly nægter at sove i sin egen seng på grund af spektaklet, og fordi der bliver kastet med sten«.

Vinduer og tagsten er blevet knust i den terrasseanlagte gade, og gamle konservesdåser og andet affald er kastet ind i haverne fra en nedlagt jernbanedæmning bagved.

I går overrakte Mr. David Bleakley, parlamentsmedlem (Labour) for Victoria-distriktet, — efter at have besøgt gaden i torsdags, mens uroen stod på — en anmodning til bystyret i Belfast. Den var underskrevet af hundreder af kvarterets beboere, der krævede, at der blev gjort noget for at holde børn og opløb borte fra jernbanedæmningen og de forladte huse.

En overordnet talsmand for politiet sagde: »Dette foretagende er det mest »skøre«, jeg nogensinde har set. En voksen mand — så ædru som en brosten — insisterede overfor mig på, at han havde set en nisse«.

Jeg ved ikke, hvorvidt der har været UFO'er over egnen på det tidspunkt, men jeg har en nagende tvivl med hensyn til Jimmy Hughes' andel i alt dette. Det kunne være en meget bekvem «dækhistorie« fra myndighedernes side for at dysse det hele ned. Her står vi altså. Døm selv; — det tilkommer ikke mig at bestemme, om De skal tro på nisser. Jeg kan kun sige, at jeg selv har ændret min opfattelse af dette dværgfolk. — De »små grønne mænd«, der kommer hertil i flyvende tallerkener, mener jeg.

Jeg har senere bemærket en meddelelse i »Manchester Evening News«, dateret d. 2. oktober 1964, hvor der fortælles om børn, der græd fuldkommen hysterisk på en skole i Stretford, da det forlød, at der var landet et »rum-uhyre« på legepladsen. Politiet havde efterforsket andre »vilde rygter«, der havde cirkuleret blandt byens børn.

Jeg ville egentlig gerne vide, hvad disse andre rygter gik ud på. Måske DIGAP eller nogle af vore læsere i Manchester vil oplyse mig om disse mystiske hændelser. *Harry Lord.*

Kilde: »Orbit« 6,2 - okt. -64. -/BJ.

For en ordens skyld vil vi lade den sidste opfordring gå videre til UFO-nyt's læsere — for det tilfælde, at en eller anden skulle have været i England inden for de sidste 8-10 måneder og kender mere til sagen eller til lignende begivenheder.

Vi henviser i øvrigt til lederen og føler ingen trang til yderligere kommentarer på nuværende tidspunkt; — men vi har en fornemmelse af, at hele denne beretning vil vise sig i virkeligheden at være — på en eller anden måde — temmelig lærerig..! *BJ*

UFOLOGI

Vor tids mest fascinerende mysterium.

Af Bruno Ghibaudi i »Il Tempo« den 6.1.1963.

I april 1954 skal besætningen på flyvende tallerkener have haft kontakt med militærteknikere, der imidlertid ikke var tilbøjelige til at lade sig overbevise om de besøgendes fredelige hensigter. Fra den tid findes en serie eventyr, som synes at være Science-Fiction beretninger.

INDISKRETION

»Bring mig et stykke af en flyvende tallerken, så vil vi kunne tale om eksistensen heraf, om deres oprindelse og deres formål med at overflyve vor planet«. Med disse ord sluttede John A. Samford, general i den hemmelige amerikanske tjeneste, sin pressekonference den 27.6.52 efter en opstået psykose som følge af mange og hyppige observationer. »De beviser, som forsvarerne for flyvende tallerkener har bragt«, tilføjede generalen, »er ikke tilstrækkelige til at bevise en slig virkelighed«. Til trods herfor fastholdt de overbeviste deres påstand og føjede til, at de mest overbeviste om de flyvende tallerkeners virkelighed netop var de højere officerer i Pentagon, og hvad beviserne angik — så behøvede man ikke at lede længe efter sådanne, da netop regeringen var i besiddelse af ægte flyvende tallerkener, som var styrtet ned efter forskellige havarier. Til fastslåelse af denne overbevisning tjente talrige indiskretioner fra troværdige og offentlige kilder. Den første går tilbage til 1951: Efter en meksikansk ingeniørs vidneudsagn (hans navn er begribeligvis ikke nævnt) landede som følge af et havari en flyvende tallerken i sommeren 1951 i Sierra Madre i Mexico, idet tallerkenen fløj mod en høj. Ved sammenstødet blev tallerkenen svært beskadiget, og besætningen på 6 mand omkom. Ingeniøren nærmede sig stedet i sin vogn, men blev standset af en af politiets færdselsvogne. Han kørte til en nærliggende høj, hvorfra han gennem kikkert iagttog det videre forløb.

Omkring objektet var der snart efter talrige teknikere. Efter lang tids forløb var det lykkedes dem at afmontere lidt af de ydre dele. De 6 lig af piloterne blev bragt ud, og ingeniøren havde god tid til at betragte dem. Det var normale mennesker, men alle små af skikkelse, brun hud, fine regelmæssige træk og slanke, tynde hænder. Ved mørkets frembrud kom en bilkolonne fra USAF, som kørte bort med tallerkenen og de døde.

EN ANDEN INDISKRETION

Denne indiskretion, som for nogle år siden forårsagede vild opstandelse i den amerikanske presse, stammer fra Josef Rohrer, en agtet borger og præsident for Pikes Peak Broadcasting Comp., radiosender i Pueblo.

Rohrer sagde, at de flyvende tallerkener, som var i den amerikanske regerings besiddelse, allerede i 1951 var steget til syv, tre af dem var samtidigt nødlandet i Montana. Men der findes en endnu mere sensationel kendsgerning: et medlem af besætningen skulle være blevet reddet og derefter holdt i live i to år i en slags kuvøse i en afsidesliggende del af Californien. Piloten var ca. 100 cm høj og med træk som alle andre mennesker. Stadig ifølge Rohrers beretning kunne piloten ikke tale. Han blev undervist ved hjælp af billeder, indtil han var i stand til at læse og skrive engelsk. Regeringen havde holdt alt dette hemmeligt for ikke at forårsage panik i befolkningen.

Major Keyhoe har omtalt dette tilfælde i sin bog »Flying Saucers From Outer Space«, og den amerikanske regering har aldrig fundet det umagen værd at dementere dette. Således er US-myndighederne altså klar over eksistensen og betydningen af de flyvende tallerkener. Tier den amerikanske regering kun af frygt for panik og for ikke at forurolige befolkningen? Eller har de andre og vigtigere grunde til tavshed og dementier? Man spørger sig selv, om kontakter mellem tallerkenpiloter og myndighederne har fundet sted? Det er jo klart, at dette straks offentligt ville blive dementeret, netop fordi de måtte stamme fra troværdige og godt informerede kilder.

KONTAKT MED MILITÆR- OG PRIVATPERSONER

Efter disse kilder skal der i slutningen af april 1954 være landet fem rumskibe på Edwards flyplads i Sydkalifornien. Dette har også den franske lærde Jimmy Giuieu nævnt i sin bog »Black out sur les soucoupes volantes« (Tabu om de flyvende tallerkener). Han angiver, at han har modtaget meddelelsen i alle enkeltheder fra sin forbindelse i Amerika. Hans forbindelse var selv øjenvidne. Giuieu har meddelt, at han af bestemte grunde må hemmeligholde sin meddelers rette navn og kalder ham ganske enkelt for Smith. Efter opgivelse af Smith, der opholdt sig to dage på Edwards flyplads, landede fem forskellige modeller af flyvende tallekener på pladsen. Besætningerne, som var mennesker som vi, nærmede sig teknikerne og tillod dem at bese maskinernes indre. De gav de militære teknikere oplysninger om elektromagnetisk flyvning, ligesom

de fik oplysninger om instrumenterne ombord. De fik også oplysning om maskinernes usynliggørelse og atter synliggørelse. Tre personer var i kontakt med rummenneskene. Disses navne må ikke nævnes, kun den almindelige karakteristik af dem, der lyder således:

1. en bekendt af expræsident Trumann,
2. en højtstående person fra et presseagentur, og
3. en biskop fra metodistkirken.

Da tilstedeværelsen af disse tre personer ikke kunne tjene noget militært formål på en militærbase, må man antage, at landingen forud var aftalt. Dette undrer os ikke. Smith sagde videre, at teknikerne var forbløffede, enten dette nu var over landingen eller over, hvad de havde set i rumskibenes indre. Hvad deres øjne havde set, overbeviste dem let om rummenneskenes fuldkomne og fremskredne teknik.

ET DEMENTI, SOM ER LIDET OVERBEVISENDE

Efter en sådan begivenhed ventede man en erklæring fra præsident Eisenhower, men Det hvide Hus var tavs. Tværtimod ilede man med et dementi, da efterretningen sivede ud og forårsagede uro.

Dementiet overbeviste ikke, men ansporede til større nysgerrighed. Desmond Leslie henvendte sig personligt til Edward Airbasen, men modtog kun et undvigende svar. Sandsynligvis var ingen så modig eller så tåbelig at ville kompromittere sig selv i en sådan »hed« sag.

BETEGNENDE METODER

Historien har dog en fortsættelse:

Uanfægtelige vidner, hvis identitet ikke kan røbes, tillader os at tilføje følgende:

Piloterne understregede den kendsgerning, at maskinerne var ubevæbnede for at vise, at de havde fredelige hensigter og ikke var angrebslystne.

Amerikanerne var dog mistroiske. Den »fineste idé«, som de formåede at tilvejebringe, var den at fængsle piloterne og bemægtige sig deres maskiner for derigennem at afsløre disses hemmeligheder. Da piloterne var blevet isoleret, gjorde man forsøg på at trænge ind i skibenes indre, men de forblev hermetisk tillukkede. Man ville så transportere skibene ind i hangarerne for at skærme dem mod nysgerrige blikke og for i ro og mag at studere dem. Men denne sag var yderst besværlig. Rumskibene var store og uhyre tunge. Der fandtes ingen maskine, som var i stand til at hæve og transportere dem. Så besluttede man at bygge hangarer omkring skibene. Da man havde påbegyndt byggeriet, hævede rumskibene sig lydløst og forsvandt på få øjeblikke op i højden. Mændene, som arbejdede på hangarerne, fik et chock og var bevidstløse i fire dage. Overraskelsen var fuldkommen, da amerikanerne så, at de godt bevogtede piloter, der forøvrigt forgæves var blevet udspurgt, også var forsvundet. Vagterne kunne intet erindre, og det var, som om deres hukommelse havde et hul, som ikke kunne udfyldes.

VERDENSRUMSBESØGENDES OVERLEGENHED

Det ville være absurd at tænke sig, at sådanne fuldkomne væsener med en sådan udvikling kunne blive under trussel af amerikanske maskingeværer. Vi mener også, at piloterne havde optrådt med humanitet og overlegenhed, for hvem kunne have hindret, at de totalt havde ødelagt Edwards basen eller udført endnu større og udbredte aktioner? Med deres midler havde det sikkert kun drejet sig om at trykke på en knap.

Deres aktion havde kun nået at overbevise dem om, at regeringerne på Jorden endnu ikke var modne til besøg af højere udviklede væsener og endnu mindre moden til at få en højere udviklet videnskab skænket som gave.

De ikke-jordiske rumskibe er resultatet af en videnskab og teknik, som er vor egen langt, langt overlegen. Menneskene på Jorden er endnu ikke nået så langt, at de har fundet nøglen til betydningen heraf. Det ville være det samme, som hvis man stillede en primitiv fra urskoven overfor en elektronhjerne. Han ville intet forstå.

LUFTVÅBNET I WLADIWOSTOCK ÅBNER ILD MOD UFOs

I august 1954 meddelte Reuteragenturet, at luftvåbnet i Wladiwostock den 24.7.1954 havde åbnet ild mod ukendte flyvende objekter, som kredsede over byen. Den 3.8.54 forekom det samme i området omkring Okliutsk, hvor artilleriet afgav mere

end 30 skud, som brysk vækkede befolkningen. De amerikanske myndigheder i Japan havde omgående afgivet forsikring om, at intet fly fra de amerikanske eller japanske stridskræfter havde overfløjet anførte områder. Da det forekommer usandsynligt, at russerne to gange skulle have beskudt egne fly, så sluttede journalisten deraf, at de hemmelighedsfulde fly var flyvende tallerkener. Dette er den første troværdige efterretning, som er nået Vesten fra et land bag jerntæppet. Som man ser, drejer det sig ikke om efterretninger, som er bekendtgjort af de sovjetiske agenturer, men om indsamlede oplysninger fra øjenvidner, som derefter er videregivet af europæiske presseagenturer. Indtil dette øjeblik har sovjetpressen stadig ignoreret observationer, og befolkningen forblev uvidende om, hvad der skete i den frie verden. Det var de lejlighedsvise meddelere, såsom turister, diplomater og udenlandske handelsdelegationer, som kunne lade efterretninger om overflyvninger af flyvende tallerkener i Rusland passere udenom den russiske censur.

Manglen på nøjagtige efterretninger hindrer os i at meddele nærmere enkeltheder, hvilket vi gerne ville have gjort.

Hvad norske diplomater har fortalt, bragtes den 15.2.55 i italienske aviser. Det drejede sig om en flyvende tallerken, som i flere minutter stod ubevægelig over Moskva og forårsagede uro hos tusinder af overraskede moskovitter.

FOTOS FRA SIBIRIEN

To år senere bragte det japanske tidsskrift »Kohn Magasin« den meddelelse, at Boris Kubinsky, en grubeingeniør fra Olekminsk i Sibirien, den 24.2.57 på kort afstand havde fotograferet en flyvende tallerken, som var kommet ned nogle få kilometer fra byen. Tallerkenen havde derefter lydløst hævet sig og var i løbet af få sekunder forsvundet.

Meddelelsen blev givet af Alexander Darbey, en funktionær ved den russiske ambassade i Tokio. Sovjetpressen havde endnu en gang ignoreret begivenheden. Følgende begivenhed, som også ignoreredes, indtraf nogle måneder senere, da en flyvende tallerken blev fotograferet af teknikerne ved en meteorologisk station i den yderste ende af Sovjetunionen — hvilken er ikke nærmere oplyst — da den landede. Ved denne lejlighed sås tre piloter, som kom ud af tallerkenen, så sig om og atter gik ind i tallerkenen, som lydløst fløj bort. På grund af mangel på film kunne teknikerne desværre ikke fotografere piloternes tilsynekomst og tallerkenens bortflyvning. Teknikerne havde sagt, at piloterne var ca. 150 cm høje og havde et slankt, tyndt legeme. Det er overflødigt at meddele, at filmen omgående blev beslaglagt af det lokale politi.

FORÅR 1959

De fire flyhavne i nærheden af Sverdlovsk, som er sædet for et raketkommandantur, var i alarmberedskab i 24 timer. Radarstationer signaliserede om tilstedeværelse af ukendt fly på himlen, og jagere steg op for at opfange flyet. Flere gange gik de på vingerne. Straks efter første opstigning meddelte piloterne til kommandanturet, at de mærkelige fly var runde, at de havde en diameter på 50 m, at de havde en metallisk glans, og at de havde lys på ydersiden. Jagerne havde nærmet sig flyene, men uden at kunne komme på skudhold, fordi de mærkelige fly omgående og med yderst overraskende hastighed havde fjernet sig. Da jagerne atter var gået ned på deres bane, kom tallerkenerne atter tilsyne på det samme sted, men forsvandt omgående, når jagerne var gået på vingerne. Denne resultatsløse forfølgelse varede flere timer, indtil kommandanturet indså, at det hele var ørkesløst og opgav. Tallerkenerne derimod fjernede sig ikke. Radarfolkene så dem i over 24 timer, indtil de forsvandt med en hastighed på over 20.000 km/t. Tildragelsen blev meddelt af to japanske diplomater, som sammen med tusinder af russiske borgere overværede jagten på tallerkenerne. I den følgende tid ventede enhver, at sovjetmyndighederne ville meddele noget herom, men — som sædvanligt — var de tavse. Det er næppe svært at antage, at sovjets militær er foruroliget over, hvad de flyvende tallerkeners hensigt var med at overflyve raketbaserne ved Sverdlovsk. Muligvis derfor blev censuren skærpet.

NERVØSITET PÅ GRUND AF FLYVENDE TALLERKENER OVER USSR

I foråret 1960 — efter rygter der uophørligt løber i Moskva — har de flyvende tallerkener intensiveret deres flyvning og stadig kommer nærmere jordoverfladen.

I Usbikistan og i Tajistan blev flere områder oftere overfløjet. I omegnen af Usbeki ved Samarkand var en flyvende tallerken gået så langt ned, at det tykke sne- og isdække smeltede i en omkreds af 8 m, hvorved det under snedækket værende græslag forkullede. Vidner havde fotograferet dette for at bekræfte det skete. De sendte billederne til den lokale avis, men billederne synes aldrig at være offentliggjort. Fra andre områder har flere mennesker erklæret, at have overværet landingen af flere flyvende tallerkener. Fra de opsigtsvækkende fly kom deres piloter ud, nærmede sig de skrækslagne mennesker og bad om nogle kg sukker og sukkervarer.

Alle disse efterretninger har naturligvis fremkaldt en forståelig nervøsitet i Sovjetunionens hovedstæder, f.eks. Moskva, Odessa, Leningrad, Kiew o.s.v. Der er afholdt mange møder for et talrigt publikum, og ved disse lejligheder blev der vist billeder taget af øjenvidner. Moskovitter, som kender udenlandske diplomater og journalister, har henvendt sig til disse og spurgt, om man i Europa og Amerika har oplevet noget lignende.

Regeringens reaktion lod ikke vente længe på sig, hvilket i øvrigt kunne forventes. Møderne blev omgående forbudt og fotografierne beslaglagt under henvisning til, at »dette materiale var egnet til at fremkalde en farlig mening i offentligheden«. I de følgende dage skred »Prawda« ind — sandsynligvis på grund af den voksende foruroligelse. Støttet af det kommunistiske partis hele magt offentliggjordes en lang artikel for »offentlig« at mane disse flyvende tallerkener i jorden. Citat fra avisen: »Disse flyvende tallerkener er kun en dum opfindelse af amerikanske aviser«, hvilket folket en tid lang troede på. »Prawda« bragte også omgående en erklæring fra videnskabsmanden Alexander Leonid Artsimowich, som hævdede, at »der intet bevis fandtes for, at hemmelighedsfulde fly fløj på himlen over Jorden«. «Prawda« fortsatte med at advare sovjetborgerne mod at skænke de påstande tiltro, der hævdede eksistensen af flyvende tallerkener, fordi disse påstande hemmeligt blev udbredt af imperialisternes krigsophidsere for at forstyrre freden i Sovjetunionen.

TROVÆRDIGE VIDNESBYRD

Trods alle anstrengelser: interessen blandt sovjetborgerne for de flyvende tallerkener fortsatte. Også af den simple grund, at observationerne fortsatte. Den, der har set dem, er ikke let at overbevise om, at det kun drejer sig om et »naturfænomen«. Tilmed kom stadig efterretninger om landinger fra yderst troværdige vidner.

Fra disse kilder synes de efterretninger at stamme, som fortæller, at talrige områder i den sydlige del af det asiatiske Rusland i sommeren 1961 blev overfløjet af flyvende tallerkener, hvilket forårsagede stor panik blandt befolkningen. »I øvrigt på den tid, da russerne sprængte sin megatonbombe). I Krasnodowsk, der ligger ved Det kaspiske Hav, overværede mange mennesker forbiflyvningen af en kæmpestor torpedo, hvis længde blev anslået til ca. 800. Torpedoen havde nærmet sig byen til en højde af kun omkring 2000 m og forårsagede en forståelig angst blandt byens befolkning, som var gået ud på gaderne for nærmere at betragte det usædvanlige syn. Politiet underrettede omgående kommandanten på en næliggende militærbase, som straks sendte en bevæbnet jagereskadrille på vingerne. Inden jagereskadrillen nåede ind over byen, blev rumskibet langsomt usynligt. Borgerne i Krasnodowsk troede næppe deres egne øjne, og dog var rumskibet forsvundet. Jagereskadrillen begyndte en støjende jagt efter det forsvundne rumskib. Jagerne fløj hid og did i forskellig højde over byen. Til sidst indså de, at de intet kunne udrette og fløj tilbage til deres base. Knap var motorstøjen forstummet, før de bestyrtede tilskuere atter så rumskibet langsomt blive synligt. Dette unaturlige syn fremkaldte så stærk en panik, at tilskuerne flygtede ind i deres huse. Rumskibet blev endnu i nogle minutter stående synligt over byen og bevægede sig så, mens en lysende stråle som en flamme skød ud fra agterenden. Med tiltagende hastighed og under stadig stigen, fjernede rumskibet sig mod vest og forsvandt på få sekunder.

Foruden de efterretninger, som kommer fra Rusland, kommer der fra militære og civile piloters side efterretninger om iagttagelser. De vestlige diplomater mener, at de fortsatte overflyvninger i den offentlige mening har skabt det indtryk, at de flyvende tallerkener med forkærlighed kontrollerer sovjetområder. Muligvis er dette en af grundene til, at de sovjetiske myndigheder benægter observationerne. Men der er flere grunde: i begyndelsen må sovjetmyndighederne have frygtet, at befolkningen

kunne komme til at betragte de flyvende tallerkener som en amerikansk overlegenhed i teknik og videnskab. Men — én gang fastslået, at de flyvende tallerkener ikke var et produkt af den vestlige industri, men at de kom fra andre planeter, havde sovjetmyndighederne ikke anden udvej til forklaring end den, som USAF følger omend med mindre tolerance og indrømmelse. Det ville simpelt hen være absurd, hvis de sovjetiske myndigheder ville indrømme, at sovjetprestigen kunne angribes udefra verdensrummet ved tilsynekomst af objekter, som ville forvandle de forskellige »Luniks«, »Sputniks« o.s.v. til præhistoriske genstande. På samme måde ville det være absurd, hvis Sovjet indrømmede, at der fandtes beboere på andre planeter, da denne indrømmelse også ville vise en for bemærkelsesværdig kontrast med egne dogmer og teorier. Denne tavshed og benægtelse var altså det bedste våben mod den vigtige »fare«. Derfor gør sovjetmyndighederne rigelig brug heraf.

Oversat fra UFO Nachrichten.

Oversætter: *Slej.*

DIVERSE

Spørgeskemaet?

Vi takker vore læsere for den interesse, vort spørgeskema har været genstand for. Ved redaktionens slutning var der indkommet ca. 200 udfyldte skemaer. Da vi håber, at få endnu flere skemaer, ønsker vi ikke at påvirke den endelige bedømmelse ved at bringe foreløbige resultater. Mange læsere har flittigt benyttet rubrikken for eventuelle andre ønsker. Vi skal forsøge at svare på alle de stillede spørgsmål og ønsker:

1. Der ønskes mere billedstof.
   Ønsket vil blive opfyldt i den udstrækning, der findes egnet billedmateriale til rådighed og som økonomien tillader. Red. påtænker også af hensyn til nyere læsere at bringe de bedste af de tidligere i UFO-NYT bragte billeder.
2. Der ønskes en fast spalte med elementære oplysninger om UFO-sagen.
   Idéen er god, men i stedet for at optage spalteplads i bladet påtænker vi at udarbejde en pjece på 10-12 sider med de nødvendige oplysninger af elementær karakter.
3. Der ønskes kildeangivelser.
   Vi skal bestræbe os på at opfylde dette ønske, men vi gør dog opmærksom på, at det ofte er svært at få sådanne oplysninger fra forfattere, der bor på den anden side af kloden.
4. Der ønskes astronomiske data om vort solsystem.
   Ønsket vil blive efterkommet.
5. Der ønskes diagrammer og byggevejledninger til detektorer.
   Ønsket vil blive opfyldt.
6. Man ønsker kongresberetningen bragt i bladet.
   Dette ønske kan ikke opfyldes. Stoffet er for omfangsrigt til, at vi kan nå at bringe det i bladet i løbet af seks numre. Desuden bør beretningen læses i helhed. Vi skal lade ønsket om en genoptrykning gå videre til H.C.
7. Der ønskes udtalelser fra astronomer og andre videnskabsmænd om muligheder for liv på andre planeter.
   Ønsket vil blive opfyldt.
8. Der ønskes litteraturanmeldelser.
   Ønsket vil blive opfyldt.
9. Flere læsere ønsker at UFO-NYT udsendes hver måned.

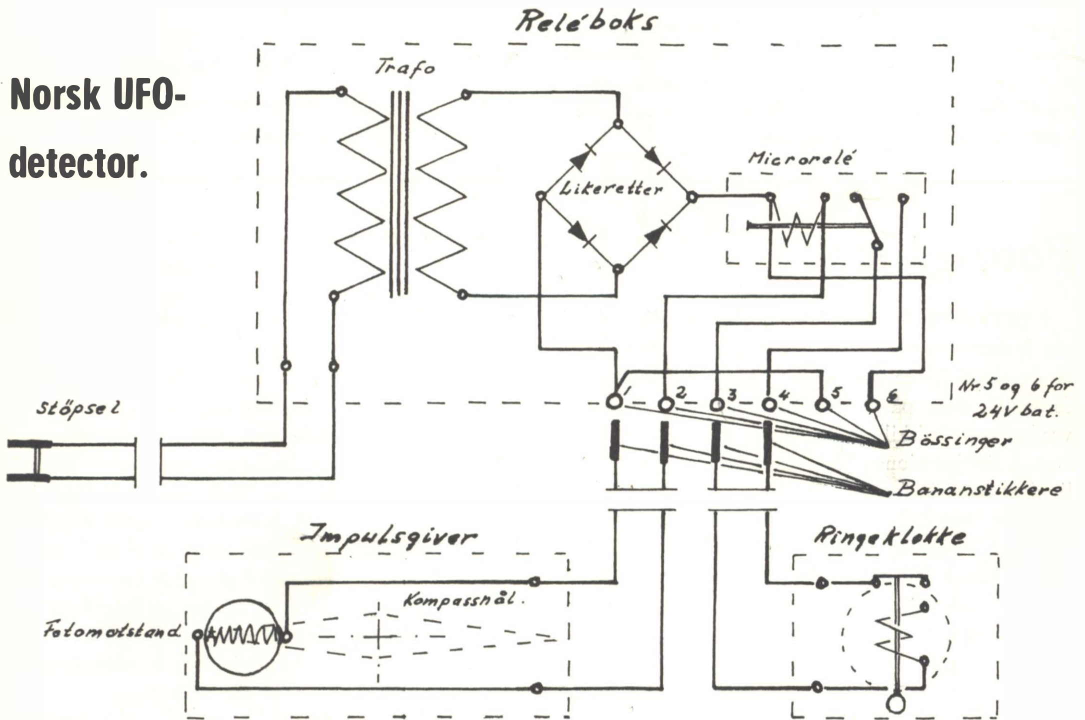
Dette ønske kan desværre ikke opfyldes. Redaktionen må udføre alt arbejdet i fritiden, hvorfor vi kun kan udsende 6 numre om året. Udsendelse af 12 numre er desuden dyrere end udsendelse af 6 numre.

Vi takker for de mange gode ønsker, vi har modtaget, og vi håber fremover at kunne give Dem ærlige og sobre oplysninger om UFO-sagen. De kan støtte sagen ved at udbrede kendskabet til UFO-NYT.

I næste nummer vil vi besvare flere spørgsmål.

Redaktionen. (F.P.)

Norsk UFO-detector.

Jeg har hermed gleden av å presentere for S.U.F.O.I.s medlemmer en ny type UFO-indikator.

Med dette foto-elektriske instrument er registreringseffekten minst fordoblet, sammenlignet med de nuværende typer.

Prinsippielt er målestokken fölgende: En kompassnål skjærmer for en fotomotstand mot lystilförsel. En sidelengs bevegelse av kompas-nålen på 2 mm og fotomotstanden absorberer nok lys til at den kan transportere en ström stor nok til å aktivisere et micro-relé. Til releets arbeidskontakter kobles en ringeklokke og denne vil gi signal straks og så lenge nålen avviker 2 mm eller mer fra innstilte posisjon.

Denne registreringsmetode har den åpenbare fordel at selv en så liten avvikelse som 2 mm vil gi et pålitelig siganl, samtidig som en har elemnert det usikkerhetsmoment som kontakten mellem stål og sölv, ved lav spenning, representerer ved de nuværende typer.

Den foto-elektriske UFO-indikator består av to hovedkomponenter (Ringeklokken ikke medregnet). Impulsgiveren, hvori befinner seg, en opplagret kompassnål samt en fotomotstand plasert under en

linse i lokket. Huset er utfört i rustfritt stål og har som utvendige mål 30, 40, 90 mm. 2 m plastkabel med bananstikkere er tilsluttet giveren. Impulsgiveren må under bruk belyses med minimum 5-10 W i en avstand av ca. 50 cm.

Relé-boksen, som er den andre hovedkomponenten, huser blandt annet, trafo, likeretter, relé samt bössinger for bananstikkere. Bössingerne, som er numrert fra 1 til 6, er for tilslutning av impulsgiver, ringeklokke og 24 V batteri. Batteriet brukes bare hvor nett-tilkobling ikke er mulig. Ledninger, påmonteret bananstikkere, for de forskellige sammenkblinger medfölger. Relé-boksen, som er utfört i stål, har målene 55, 80, 88 mm.

(Dette var den oprindelige model. Vi har modtaget oplysning om en ændring i udstyret. *Red.*).

En forandring ved utstyret er at impulsuniten er utstyrt med lyskilde. Forsterkerboksen som tidligere var av »18-8« stål, er nå utfört i silumin.

Utstyret, som kommer på 125 D Kr., kan bestilles hos undertegnede og sendes pr. postoppkrav. Leveringstid ca. 14 dager.

Trygve Larsen,
Vinterrovn. 25, Hönefoss,
Norge.

Foto-gåden.

I UFO-NYT for sept./okt. er der en lille artikel om lysfænomener, der er set på fotografier, *uden* at de samtidig er observeret visuelt. Man viste et fotografi taget på en engelsk flyvebase. Man har verden over adskillige eksempler på samme fænomen. I Sovjetunionen blev der også engang offentliggjort en serie fotografier, der viste et lys af samme slags, men billederne var fulgt af en artikel, der hævdede, at fænomenerne, som optrådte på filmen, var reflekser. Tillige havde man eftergjort reflekserne på andre film, så der skulle ikke være megen tvivl tilbage. I NICAP's nye bog »The UFO Evidence«, som er den rapport, der blev afleveret til den amerikanske kongres (og som ventes oversat og udgivet på dansk), har man grundigt analyseret UFO-fotografier og rapporter. Man er også her kommet til den konklusion, at fænomener af samme slags som ovennævnte skyldes lysreflekser af forskellig art. Som en lille kuriositet kan nævnes, at holder man et par briller (til langsynede) op foran en lyskilde, således at lyset falder på en flade (en væg f.eks.) kan man, ved at dreje brillen i forskellige retninger i forhold til lyskilden, få »lysbilleder«, som i høj grad ligner de reflekser, der er fremkommet på fotografier.

På den anden side har man fra observationer fået eksempler på scout-ships, der har været i besiddelse af kraftfelter, som sammen med selve fartøjet, har dannet lysende felter, der kunne have lighed med reflekserne. Fra Norge har man et eksempel, hvor der er kommet et lysfænomen på en film, uden fænomenet dog er blevet iagttaget med det blotte øje. Lyset har i dette tilfælde imidlertid en nogen anden form, nemlig en cirkel med en lang hale nedenunder. Halen spidser ikke som på de andre fotografier. Vi modtog engang en rapport fra Kastrup, hvor der ude over Sundet var iagttaget nøjagtigt det samme fænomen, som man ser på fotografierne, — blot var dette fænomen ikke lysende, men var at se til nærmest som mørk røg. Der havde umiddelbart forinden været objekter i området, så vi antog, at dette særprægede fænomen, der var ca. 30 meter i diameter, var et kraftfelt, der var blevet tilbage, efter at objektet havde foretaget en kraftig manøvre, formodentlig acceleration til stor hastighed på kort tid fra stillestående.

En af de mere fantasifulde, amerikanske kontaktpersoner lavede engang en beskrivelse af en såkaldt »lysmotor«. Det var alle tiders refleksfotografi, hvorover han byggede en udetailleret forklaring over UFOernes fremdriftsmidler. Man har ikke hørt noget til den siden, så der har åbenbart ikke været meget fremtid i den.

Konklusionen må være, at de lysende objekter, som af og til optræder på film, og som har den omtalte form, efter alt at dømme er reflekser. *Hvis* de samtidig er iagttaget visuelt og værende i bevægelse, er der tale om UFOer. Dette er det nærmeste, vi kan komme det for øjeblikket, så får De et lysfænomen i kassen, så henvend Dem altid til SUFOI for en sikkerheds skyld . . . *ej*

Litteraturliste

DANSK:

Allingham:

Rumskib fra en fremmed planet 16,00

Adamski:

Flyvende tallerkener er landet (norsk) .. 16,00

Ombord i rumskibene 18,00

De fremmede rumskibe og vor fremtid .. 19,75

Telepati (udsolgt).

Rummennesker (duplikeret) (udsolgt)

Saturnturen I (duplikeret) (udsolgt)

Kosmisk filosofi (nyudkommet) 22,00

Hillard:

Tildragelser på Månen 8,00

Williamson:

Den glemte vej 39,50

David Wise & Thomas B. Ross:

Den usynlige regering i USA 19,75

UFO-NYT (alle årg. udsolgt)

Kongresberetningen (udsolgt)

ENGELSK:

Michel:

Flying saucers and the straight line mystery 40,00

Petersen H. C.:

Report from Europe 28,00

Ovennævnte prisangivne bøger haves på lager og kan leveres omgående. Til de anførte priser kommer eventuelt opkrævningsgebyr.

Endvidere kan alle andre ikke udgåede udenlandske UFO-bøger leveres, men vi må regne med ca. 6 ugers leveringstid. Prisen på udenlandske UFO-bøger — som altid er indbundet — ligger omkring de 30,00 kr. Send Deres bestilling til H. C. Petersen — mange af bøgerne er snart udsolgt!

Publikum klapper til et festfyrværkeri,
men aldrig til en solopgang.

Friedrich Hebbel.

Kontaktadresser i Norge

pr. 1. jan. 1965.

OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.
TRONDHEIM: Viktor Furnes, Knudssøns gate 6, Trondheim.
TROMSØ: Arnold Lockertsen, Guleng gård, Tromsø.
TROMS FORØVRIG: Asbjørn Hegge, Boks 347, Sætermoen.
KONGSBERG: Oddbjørn Ersvik, Drammensveien, Kongsberg.
TØNSBERG: Arne Foss, Utsiktsveien 3, Teie pr. Tønsberg.
PORSGRUNN: Hans E. Vaaga, Breidablikk, Porsgrunn.
SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6, Skien.
BODØ: Knut Rønning, Elias Blix vei 19, Bodø.
HARSTAD: Yngvar Hartvigsen, St. Olavs gate 20, Harstad.
HOKKSUND: M. Hallingstad, Hokksund.
SVOLVÆR: Terje Andreassen, adr. i månedene mars, april, august, september, oktober: Svolvær. Forøvrig: Stud. heim Althaus, 53 Bonn, Koblenzerstrasse 129, Tyskland.
OPPDAL: Sverre Teveldal, Oppdal.
LOFOTEN: H. Normann Jensen, Box 28, Leknes i Lofoten.
RINGERIKE: Tore Asal, Sandbråten, Åsa, Norderhov.
VIKESÅ: Arnfinn Austrumdal, Vikeså.
SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes, Søndre Høland.
BJERKREIM: Håkon Tjørn, Landsdal, Bjerkreim.
GAMMERSVIK: Sigmund Simmenes, Gammersvik.
SALHUS: Sveinung Nilsen, Salhus pr. Bergen.
DOKKA: Anders Frederiksen, Dokka.

☆

Kontaktadresser i Danmark

De af vore danske læsere, der (fortsat) kunne tænke sig at stå opført her — som en slags lokalrepræsentanter, til hvem eventuelle nye interesserede kan henvende sig og finde »ligesindede« — bedes snarest, og inden 1. maj indsende NAVN og nuværende ADRESSE samt evt. TELEFON til redaktionen.

Mærkelig beretning fra Irland — UFO-landing i 1922.

Hr. redaktør!

Eksistensen af flyvende objekter, som medfører mennesker fra andre planeter, er højst sandsynlig og ikke noget at le af. Jeg vil gerne omtale en hændelse, der skete for mange år siden, før folk akcepterede den kendsgerning, at vi fra tid til anden har ikke-jordiske besøgende iblandt os. Det var en aprilaften i 1922; stedet var Donegal County i den Irske Republik. På den tid rasede en borgerkrig, og hæren, som jeg tilhørte, udkæmpede spredte bagtropsfægtninger – hovedsagelig i bjergene. En aften lagde jeg mig træt og modløs i indgangen til en gammel hule. I det svindende tusmørke bemærkede jeg, at så godt som alle de tornbladede buske og græsset, der groede omkring hulens indgang, var afsvedet og brændt. Hulens eneste beboere var syge og sårede mænd, ude af stand til at gå. De 6 raske soldater, som tog sig af dem, fortalte mig en besynderlig historie, der på den tid lød usandsynlig og lidet overbevisende.

Der var sket det, at de tidligt den morgen var blevet vækket af en snurrende støj ude fra det fri. De troede, det var en fjendtlig panserbil og åbnede øjeblikkeligt ild. I mørket før solopgang var det vanskeligt at se genstanden, de skød på, men efter en livlig geværsalve, blev der gjort gengæld med flammekastning mod hulen. Dens forsvarere måtte trække sig tilbage for den frygtelige hede. Al underskov var nu i lys lue, og røgen bølgede ind i hulen, så det drejede sig om enten at møde flammekasteren eller kvæles ihjel – et vanskeligt valg, da det betød døden i begge tilfælde. Den tiltagende mangel på frisk luft fik dem til at vælge det første. Da de løb ud af åbningen, så de den flammekastende genstand begynde at stige til vejrs. Den var let at se i solopgangens første lys – med cirkulær form og lys af udseende – som lavet af aluminium. Nogle af de mænd, der så dette mærkelige fænomen, er uden tvivl i live den dag i dag og kan bekræfte beretningen. Hvad angår mig selv, kan jeg kun bevidne den afsvedne og brændte underskov. Her er endnu et vidnesbyrd til støtte for den teori, at flyvende objekter eksisterer

Lawrence Bradley.

Kilde: »The Watford and West-Herts Post« – 30.4.64.
N. I. C. A. P. Reporter, december 1964.

–/PN

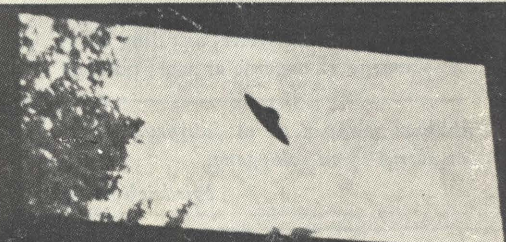
Tilbage står spørgsmålet: Skal dette udlægges som fjendtlighed fra rumfolkenes side, som selvforsvar – eller som en rask, men for så vidt »harmløs« lille forskrækkelse til de gode irlændere – da man »jo alligevel skulle skrue op for magnetfeltet« i forbindelse med bortflyvningen?

BJ.

UFO-KONTAKT?

BOB RENAUD, som ses på det øverste venstre billede, holder i hånden den mikrofon, som han påstår at have benyttet i en samtale med rumfolk. Han hævder også, at han via den runde TV-skærm på nederste venstre billede har set det indre af rumfolkenes rumskib. Billedet til højre viser rumskibet, som er fotograferet gennem et vindue. Billedet er taget den 20. juli 1963 med et Ansco Pinoeer camera på en Kodak 620 pan film. (F.P.)

LITO Tlf. 21 18 15 Svendborg